

Sammen med hvilket Tyskland kan Europa få en fremtid?

19. juli 2016 (Leder) – I de seneste to uger har vi – som en uopsættelig aktion, der skal gennemføres nu, i denne økonomiske og kulturelle krise – fremlagt Lyndon og Helga LaRouches forslag til at redde Deutsche Bank fra overhængende bankerot, og til at afværge krig. Fordi Tysklands økonomi er den eneste, der har et produktivt potentiale til at redde vraget af Europa ved at koble sig til Kinas storslåede projekt for den Nye Silkevej til udvikling af Eurasien, Mellemøsten og Afrika.

I modsat fald får vi krig med Kina, eller med Rusland. Obamas Hvide Hus forsøger støt og roligt at fremprovokere krigskonfrontationer med både Rusland og Kina og kræver, at Europa fremmer disse provokationer gennem NATO. Hvis terrorsplinterne fra Obamas krige i Mellemøsten og Libyen er i færd med at bombe Europa ind i en tilstand af chok, så har de hans sympati, så længe, de fortsat går med i militære konfrontationer med Rusland og Kina. Hillary Clinton er lige så fast besluttet på denne krigspolitik.

Der er, især efter Brexit, ingen tvivl om, at Tyskland er Europas fremtid. Men hvis det er Angela Merkels og Wolfgang Schäubles Tyskland, forfalsket med det endnu mere krigeriske Grønne Parti, så får vi verdenskrig.

Derfor foreslog hr. og fr. LaRouche: Det må være Tyskland i Alfred Herrhausens ånd, den myrdede leder af den engang produktive, men nu elendige og kriminelle kæmpe, Deutsche Bank. Mere specifikt den Alfred Herrhausen, der i 1989 var i færd med at lancere en udviklingsbank til at løfte Polen og det sovjetiske Østeuropa økonomisk, mens Sovjetunionen kollapsede – og han blev myrdet.

Herrhausens plan dengang for Deutsche Bank og Tyskland, var et paradigme for, hvad Tyskland atter kan blive, såvel som også for Europas fremtid nu.

Det transatlantiske banksystem og finansielle system er ved at falde fra hinanden. Det er offer for sine egne medlemmer, de City of London-centrerede europæiske storbanker og Wall Street-storbankerne, der har knust de reelle, produktive økonomier under sig i løbet af årtiers globalisering. Det, der udløser det umiddelbart forestående krak, er ikke simpelthen italienske bankers dårlige lån, eller ejendomsfonde i London, der lukker, eller at de store tyske og schweiziske banker er i vanskeligheder, og ikke engang ECB's og Federal Reserves sindssyge politik; men derimod ødelæggelsen af de underliggende økonomiers produktivitet hen over årtier, mens kasinoet voksede på toppen af dem.

Hvis man skal genkapitalisere de fallerede storbanker i Europa, må de tvinges til at afskrive deres kasinoer som totale tab og genvedtage de produktive formål, som Herrhausens lederskab af Deutsche Bank var indbegrebet af. Så kan man skabe statskreditter på samme måde, som Kina har været alene om at gøre i dette århundrede, til den form for projekter, der genopliver menneskers og økonomiers produktivitet.

I løbet af de to uger, hvor vi har fremlagt dette uopsættelige forslag fra LaRouche, har der været betydningsfulde gennembrud i USA. »Det saudiske kapitel« af 11. september-historien er blevet tvunget offentliggjort.

En genindførelse af Glass-Steagall er inkorporeret i valgplatformene hos både Demokrater og Republikanere.

Men den rette måde at kæmpe for en Glass/Steagall-reorganisering af bankerne på, er ved at bruge den »vægtstang«, som er LaRouches forslag. Så bliver denne kamp en kamp for Europas, og også USA's, fremtid.

Der findes ingen symbolske løsninger – hvis man ikke skaber et nyt finansielt system nu, betyder det krig

19. juli 2016 (Leder) – Det europæiske lederskab er i panik over banksystemets hastige kollaps. Italien skyder skylden på Tyskland og Deutsche Bank, Tyskland skyder skylden på Italien, mens Wall Street klager over, at europæerne undergraver det falske »opsving«. Dette er farligt og psykotisk nonsens. Vi er i færd med at opleve sammenbruddet af hele det transatlantiske banksystem og ikke blot dele af det, og der findes ingen anden løsning end omgående at skabe love i Europa og USA, der muliggør en ny finansiel og økonomisk orden efter Hamiltons principper. Derivat-spillegælden på \$2 billioner (2000 milliarder, -red.) må afskrives, og det kommercielle banksystem genkapitaliseres, så det kan udføre sit legitime job, som er at kanalisere kredit ind i en genopbygning af verdensøkonomien.

Den kendsgerning, at både det Republikanske og det Demokratiske parti har lagt en vedtagelse af Glass-Steagall ind i deres valgplatform, har sendt Wall Street ud i hysteriske raserianfald, skrækslagne, som *Barrons* rapporterer, over, »at der er en ikke-vedkendt risiko for, at Glass-Steagall kunne blive genindført i 2017 eller 2018, uanset, hvem der

vinder«. Kendsgerningen er, at et momentum for Glass-Steagall ikke kommer fra de allerede fællede kandidater eller de svigtende partier, som de repræsenterer, men fra et skifte i befolkningens tankegang, et skifte, der går i retning af LaRouche-bevægelsens årtier lange kamp for Glass-Steagall.

Det samme gælder frigivelsen af de 28 sider om den saudiske rolle i international terrorisme, en kamp, som LaRouche-bevægelsen har anført. Befolkningen er blevet lullet i søvn om faren ved Bush' og Obamas åbenlyse støtte til terrorister for at opnå deres mål om »regimeskifte«, og ligeledes om virkeligheden omkring den økonomiske disintegration af hele det vestlige finansielle system under en kasino-bankpraksis. Nu, hvor ingen af delene kan mørklægges, er sandheden endelig synlig for offentligheden.

Som Helga Zepp-LaRouches kriseerklæring fastlægger om Deutsche Banks overhængende kollaps, så må der ske en »omgående genorientering af banken, tilbage til den tradition, der under Alfred Herrhausens lederskab var fremherskende indtil 1989«. Fr. LaRouche understregede i mandags, at Herrhausen blev myrdet i 1989, fordi han responderede til det dengang igangværende kollaps af Sovjetunionen med en ny politik, baseret på et højere koncept om mennesket og menneskehedens fælles mål. Han fremsatte forslag til en prompte mobilisering af de vestlige økonomier for at lancere en infrastruktur- og industrigenopbygning af Polen, og med tiden af hele Eurasien – præcis, som Lyndon LaRouche havde identificeret det i sin berømte pressekonference, holdt på Kempinski Hotel i Berlin, oktober 1988.

Det Britiske Imperium og dets vasaller kunne ikke tolerere dette nye paradigme, og, med Herrhausens fjernelse, lancerede de transformationen af Europa til et centraliseret diktatur under Maastrichttraktaten fra 1992, under et banksystem, der satte profitmaksimering gennem spekulation over menneskelig udvikling, samtidig med, at man fremprovokerede evindelige krige. Denne proces har nu lagt hele systemet i ruiner.

Lyndon LaRouche gentog i dag, at Tyskland, USA og alle andre vestlige nationer omgående må skabe ny lovgivning for at ændre systemet – hele systemet – tilbage til en bankpraksis efter Hamiltons principper, sådan, som Herrhausen praktiserede det, og de må øjeblikkeligt begynde at skabe kredit op til det transatlantiske områdes nationale økonomiers fulde bæreevne.

Mens farerne stadig mangfoldigføres – for terrorisme, krig og finansielt kollaps – så mangfoldiggøres gennembruddene ligeledes, som med Glass-Steagall og de 28 sider. Med Kina og Rusland, der fører verden imod et nyt paradigme baseret på global udvikling og samarbejde imod terrorisme, er tiden nu inde til at få USA til at vende tilbage til sine rødder i Hamiltons principper, og til at slutte sig til vore naturlige allierede, Rusland og Kina, som vi gjorde, da vi besejrede fascismen i Anden Verdenskrig, og som vi også må gøre for at besejre den nye fascisme, der i dag kommer fra City of London og Wall Street.

Kampagnens virkninger: FAZ skriver om historien om Deutsche Bank/Herrhausen

18. juli 2016 – Midt i LaRouche-kampagnen for at redde Deutsche Bank, lukke dens kasino ned og ændre den tilbage til Alfred Herrhausens bank, havde Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) en lang artikel den 18. juli, »Deutsche Banks sidste chance«, med en diskussion om, hvad der er sket med banken, siden Herrhausen blev myrdet i 1989.

Artiklen, skrevet af FAZ' finansmarkedsredaktør Gerald Braunberger, diskuterer ikke den europæiske bankkrise, verdensøkonomien eller truslen om Deutsche Banks umiddelbart overhængende insolvens, men har et andet formål: at rekapitulere debatten i og omkring banken igennem de seneste 25 år eller mere mht., hvad banken burde være.

I sin egenskab af Deutsche Banks bestyrelsesformand, rapporterer Braunberger, refererede Herrhausen til den »angelsaksiske finansielle kultur« som »det, vi ikke har« i hans bank. En sammenblanding af denne kultur med tysk industriel bankkultur siden Herrhausens død har skabt store spændinger, skriver han, og har haft meget dårlige resultater.

Umiddelbart efter Herrhausens død ønskede Deutsche Bank under formand Hilmar Kopper fortsat at få en stor aktiepost i den store, bayerske kommercielle udlånsbank, Bayerische Vereinsbank, og dermed at forankre DB som en udlånsbank til tysk industri. Den bayerske delstatsregering, under initiativ af Allianz Insurance, der rykkede ind på BV, blokerede for dette. I stedet fik Deutsche Bank i 1990'erne Wall Street investeringselskabet Bankers Trust – der massivt lancerede DB inden for manipulation af værdipapirer med sikkerhed i ejendom og deres kasino-derivater – og London investeringselskabet Morgan Grenfell. I 2000 var investeringsbankierne »stærke nok til at stoppe en planlagt fusion med Dresdner Bank« og en post i postens sparekasse, Postbank.

»Deutsche Bank skilte sig i de følgende år af med sine mange industriinvesteringer i [Tyskland]. Global investeringsbankpraksis opnåede mere og mere dominans.«

Braunbergers pointe er, at den associerede strategi med at blive »verdens investeringsbank nummer ét – oftest offentligt erklæret af Hermann Ackermann som formand – ynkeligt har lidt nederlag, og nu har bragt Deutsche Bank til et absolut lavpunkt. Offentligheden anser nu ikke længere investeringsbankierne for at være helte, men som plyndrere

af en svækket, internt splittet bank.«

Og, konkluderer han, fra 2005 og frem til 2015, har en »opsplitning« af Deutsche Bank ved at udskille investeringsbankafdelingerne altid været drøftet internt, men blev altid afvist af bankens bestyrelsesformænd. Den nuværende britiske formand, John Cryan, har forøget indsatsen og ønsker at koncentrere sig udelukkende om bankens investeringsbankside, selv om det er den side, der har tabt 5,8 milliard euro i 2015.

I mellemtiden promoverer bankens »økonomiske strateger« energisk helikopterpenge som en politik for økonomisk genrejsning.

»Drama Infernale« ... og LaRouches initiativ for Deutsche Bank er eneste udvej

17. juli 2016 (Leder) – Verden konfronteres med et *Drama Infernale*, lyder overskriften til lederartiklen i økonomisektionen af søndagens udgave af det tyske *Welt am Sonntag*. Ikke alene står det italienske banksystem umiddelbart foran en nedsmeltning, med 360 milliard euro i uerholdelige lån, men hele det europæiske finansielle system er ligeledes bankerot – med den derivat-tyngede Deutsche Bank øverst på listen – rapporterer de nervøst.

Men virkeligheden er langt værre, end selv denne oprørte redegørelse indikerer. Hele det transatlantiske finansielle system er gået op i limningen, bemærkede Lyndon LaRouche i en diskussion med sine medarbejdere i weekenden, og det blev

viderebragt ved begyndelsen af udsendelsen den 16. juli, i Dialog med Manhattan Projektet. Dennis Speed fra LPAC opsummerede her LaRouches bemærkninger:

»Systemet giver ikke mulighed for et eneste sikkert punkt. Forlad jer ikke på nogen rationel respons fra nogen gruppe. Dette her står på randen af en generel, global krise. Derfor er folks adfærd den, at de går totalt i panik; man vil ikke få nogen rationel respons på dette tidspunkt. Forsøg ikke at forlade jer på nogen, forsøg ikke at udvælge nogen person. Dette er en nødsituation med et problem, der haster, og vi må håndtere det ud fra dette standpunkt.«

Denne nødaktion er centreret omkring LaRouches krav om at bruge en engangs-redning til at reorganisere Deutsche Bank, baseret den myrdede bankier Alfred Herrhausens principper, for at indlede en transformation, med baggrund i en konkurs, af hele det transatlantiske finansielle system og udløse reel, menneskelig produktivitet.

I en yderligere diskussion i søndags udtalte LaRouche:

»Vi må have en positiv politik med en hyperaktiv produktivitet. Man må skabe produktivitet, reel produktivitet, ikke, at nogen holder på deres penge, eller deres penge til at spekulere for. Og spørgsmålet er: Vil vi skabe de elementer af produktivitet, som behøves for at komme fri af det, der er sket med os, gennem folk, der har forsøgt at undertrykke ting og gå uden om ting hele vejen? Dét kommer problemet ind. Hvis man ikke hævder en politik, baseret på disse principper, vil man igen havne i det samme, gamle rod.«

»Vi må vinde indflydelse på alle personer«, fortsatte LaRouche, »for hvis der ikke er enighed mht. hvad det er, man skal varetage, så får vi anarki. Og det betyder at gå tilbage til nulpunktet, eller under nulpunktet. Det er problemet. Det er spørgsmålet. Dette er, hvad man må respondere til. Hvis man ikke responderer til det, er man ingenting, så har man totalt

smidt enhver fornuft ud. Og dette er den eneste måde at håndtere dette på.»

I vores internationale kampagne for at gennemføre LaRouches dramatiske Deutsche Bank-initiativ, bemærkede Helga Zepp-LaRouche, løber vi ind i uventede grader af raseri i befolkningen i hele Europa, imod Deutsche Bank og alle bankierer, et raseri, som står i vejen for deres forståelse af LaRouches krav.

»I Tyskland havde vi en uventet, virkelig uventet bølge af had mod Deutsche Bank«,

bemærkede Zepp-LaRouche.

»Konservative industrifolk, mangeårige tilhængere (som man aldrig ville have forventet ville sige noget sådant), de reagerede totalt voldsomt og sagde: 'Lad dem gå bankerot! Luk dem ned! Hvorfor skulle vi bruge én krone mere på at redde disse kriminelle slyngler?' Og jeg mener, at det er det, folk ikke rigtig kæmper sig igennem.

For Herrhausen-princippet handler ikke bare om at redde Deutsche Bank; det er, at man har en pistol for panden og siger: Enten accepterer I paradigmeskiftet, eller også går I alle ned, og vi går ned med jer. Men hvis I vil overleve, må I acceptere dette skifte. Og hvis vi havde en international kampagne – som vi har lidt af – men hvis vi havde en virkelig kampagne, ville presset blive større på den tyske regering, som er dér, hvor presset må ende.»

Lyndon LaRouche understregede ligeledes betydningen af politikken for reorganisering af Deutsche Bank:

»Understreg det igen, for det er historien. Det er præcist, hvad I må håndtere, og det er, hvad I må kæmpe imod.»

**RADIO SCHILLER den 18. juli
2016:**

**Deutsche Bank handlingsplan//
Offentliggørelsen af de 28-
sider om Saudi-arabiens rolle
bag terror//**

Terror i Nice//

Kupforsøget i Tyrkiet

Med formand Tom Gillesberg

»Go Fly a Kite!«

**'Helikopterpenge-syndromet'
spredt sig**

blandt traumatiserede

bankierer

16. juli 2016 – Citigroups cheføkonom Willem Buiter sagde på fuldstændig sindssyg vis til Bloomberg den 15. juli, at en »win-win«-politik for Europas centralbanker ville være udstedelsen af helikopterpenge. Buiter gjorde det klart, at han mener den fulde Weimarregerings udstedelse af »evighedsobligationer« til den Europæiske Centralbank, obligationer, der ikke alene ikke har renter, men heller ingen tilbagebetaling af hovedstolen, nogensinde; ECB trykker tilsvarende kontanter og anbringer dem i statslige konti. Dette er potentielt set ubegrænset – som Zimbabwe også opdagede for nylig – især, eftersom Buiter siger, at, mens ECB gør dette, bør de europæiske regeringer afskrive noget af deres gæld.

»Der er indlysende win-win-situationer, som vi kan få«, citeres Buiter. »En gældsoplægning hvis muligt ... og så en budgetstimulus med et veldefineret mål, der sluttelig skal finansieres gennem ECB, folkets helikopterpenge. I et land som Tyskland, hvor der er behov for investering i infrastruktur, annoncerer og gennemfører regeringen et storstilet investeringsprogram« og udsteder evigheds-obligationer »til centralbanken, der skaber det om til penge«, sagde Buiter.

Præsident for den amerikanske centralbank, Federal Reserve, i delstaten Cleveland, Loretta Mester, befandt sig i et interview den 12. juli under den samme vrangforestilling: »Vi vurderer hele tiden værktøjer, som vi kan anvende«, sagde Mester til Australiens ABC. »I USA har vi brugt kvantitativ lempelse (pengetrykning), og jeg mener, at det har bevist sit værd. Så det er min anskuelse, at helikopterpenge bliver en slags næste skridt, hvis vi nogen sinde skulle finde os selv i en situation, hvor vi ønskede at være mere imødekommende.«

Og den tidligere vicedirektør i Federal Reserves bestyrelse Joseph Gagnon citeres for den mest fatale udtalelse:

»Centralbanker og regeringer er faktisk én og samme ting.«

EIR's stiftende redaktør Lyndon LaRouche satte dette på sin rette plads. »Disse vild-øjede planer«, sagde LaRouche, »er svindelnumre i en grad, hvor de udelukkende kan forfølges gennem at føre krig. Der er simpelt hen ingen profit i banksystemet nu, og ingen produktivitet. Det kommer der heller ikke, før vi udrenser dem og starter på en frisk. Luk disse svindelforetagender ned – fjern dem. Erklær dem bankerot. Så kan man komme ind med kredit til et nyt system, der bygger på vækst.«

Det er den skarpe vending i politikken, som LaRouche har foreslået omkring tilfældet med Deutsche Banks krav om bailout – genkapitaliser i stedet banken på basis af en tilbagevenden til bankens tidligere formand Alfred Herrhausens politik for udvikling.

Opkomsten af nazismen på baggrund af Tysklands periode med hyperinflation/kollaps illustrerer LaRouches pointe med, at sådanne »vild-øjede planer« som helikopterpenge, blandt stormagter forfølges »udelukkende gennem at føre krig«.

Foto: 'Go Fly a Kite' – gå ud og sæt en drage op. Som børnene under Tysklands hyperinflation i 1920-erne selv har lavet af værdiløse pengesedler ... Helikopterpenge er ingen ny opfindelse. Det er konsekvenserne heller ikke.

Europæiske banker ved 'Sidste

Udkald' før kollaps

16. juli 2016 – »Deutsche Bank må reddes, for verdensfredens skyld«, Helga Zepp-LaRouches chokerende advarsel om det kaos, der lurder bag Deutsche Banks krav om en ny, europæisk TARP-bailout, er i raket fart blevet cirkuleret til højtplacerede bankierere, økonomere og medier i hele Tyskland, Østrig og Italien. En af disse bankierere bekræftede over for Zepp-LaRouche i en diskussion over telefon den 15. juli, at hendes fremsatte krav, der placerer de London-centrerede europæiske banker »i allersidste øjeblik« før et kollaps, er korrekt, og mange bankierere ved det. I interviews til medierne »kaster de sand i offentlighedens øjne«, sagde han, med de ved, hvad der snart vil udløses over dem.

En anden kilde sagde til *EIR's* europæiske kontor i Wiesbaden, Tyskland, at behovet for at vende tilbage til Deutsche Banks myrdede, tidligere formand Alfred Herrhausens »traditionelle dyder« inden for bankpraksis, gentaget blev bragt på bane under bankens nylige generalforsamling for aktionærerne i takt med, at bankens marked og øvrige kapitalisering styrteddykkede. Zepp-LaRouches appel, der bygger på hendes mand, Lyndons LaRouches forslag, kræver, at Deutsche Bank skal genkapitaliseres med statslige midler, men at den skal udrenses ved at afskrive dens enorme mængde af giftige værdipapirer og ved at vende tilbage til Herrhausens politik for bankpraksis til industriudvikling og produktivitet.

Endnu en højtplaceret finansperson udtalte sig offentligt om den ekstreme fare for en europæisk nedsmeltning. Philipp Hildebrand, næstformand for Black Rock (der ejer 5 % af Deutsche Banks kollapsede aktier), sagde til *Tageszeitung* den 13. juli, at den nuværende krise i de europæiske banker er ekstremt farlig og »kunne føre til det værste«. Hildebrand søgte at lokalisere udløseren for nedsmeltningen væk fra Deutsche Bank og Tyskland, i Italien.

Men Deutsche Bank har et presserende behov for genkapitalisering. Samtidig med, at bankens cheføkonom David Folkerts-Landau kom med sine forslag til euro-bailout, og Angela Merkel og hendes finansminister Wolfgang Schäuble benægtede, at det skulle være nødvendigt at gøre noget, fik Deutsche Bank omkring 1 milliard euro i ny kapital fra Qatars kongefamilie, hvilket gør dem til den største aktieindehaver (10 %), foran Black Rock.

Ydermere har Deutsche Banks supervisionsbestyrelse skaffet sig af med Georg Thoma – der havde presset på for at få forebyggende undersøgelser og udrensninger af bankens illegale/umoralske aktiviteter – og har netop erstattet ham med Qatars fremstillede kandidat, Frankfurt-advokaten Stefan Simon.

Kilder i den amerikanske bankverden siger, at Deutsche Bank har behov for, ikke 1 milliard euro i ny kapital, men 7 – 10 milliard euro. *Handelsblatt* rapporterede den 15. juli, at Tysklands andenstørste bank, Commerzbank, også er i vanskeligheder. Den har måttet rapportere indtægter, der styrtdykkede hen over det seneste år med enorme marginer, 10 – 15 %, afhængig af bankafdeling. Den europæiske Centralbanks nulrentepolitik har bragt denne forhenværende kraftstation for lån til industrien ud på afgrundens rand.

EIR kæmper for de handlinger, som LaRouche foreslår, i både Tyskland og Italien, som er krisens centrale fokusområder. *EIR's* og LaRouche-bevægelsens kamp for at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven i USA er ligeledes af afgørende betydning.

Og i Danmark er det naturligvis Schiller Instituttet, er fører an i denne kamp for en bankopdeling, også i Danmark.

NATO har hidtil ignoreret Ruslands forslag om, at fly skal operere transponders over Østersøen

16. juli 2016 – Den russiske militæranalytiker Igor Korochenko, der er medredaktør af det *Russiske Nationale Forsvarsmagasin*, rapporterer, at NATO faktisk ikke udviser nogen interesse for det russiske forslag om, at alle militærfly skal operere transponders, når de flyver over Østersøen (Det baltiske Hav). Dette var det ene af to punkter på dagsordenen – idet det andet var NATO's militære oprustning i Østeuropa – som russerne fremførte på NATO-Ruslandsrådets møde i sidste uge, sagde han til Sputnik, men NATO var ikke rigtig interesseret i at diskutere dem.

»Rusland vil gerne vide, hvad grundene er bag NATO's beslutning om at deployere kampgrupper tæt på Ruslands grænser. Der findes ingen praktisk grund til det«, sagde han. »Men der var ingen dialog. Nato nægtede grundlæggende set at diskutere dette spørgsmål.« Mht. spørgsmålet om transponders, så er det afhængigt af, at NATO gør det samme, dvs., at dets fly også flyver med deres transponders slået til. »Alliancen sagde, at den ville studere Ruslands forslag. Hvad er der at studere?«, spurgte analytikeren. »Det er krystalklart: når transponders er slået til, ser NATO russiske fly, og Rusland ser NATO spionfly, der gennemflyver luftrummet langs med Ruslands grænser. NATO udtrykte ikke noget ønske om omgående at føje blæk til aftalen.«

Foto: Russisk SU-27 kampfly ved Chkalovsk flyvestation i

Russisk militæranalytiker siger, angreb i Nice viser behovet for Putins forslag til internationalt samarbejde

16. juli 2016 – Victor Baranets, en pensioneret oberst og kendt russisk militæranalytiker, fremfører i en spalte i *Komsomolskaya Pravda* (tilgængeligt på engelsk af 'Russia Insider'), at angrebet med lastbil i Nice, Frankrig, viser, at alle må respondere positivt til Moskvas opfordring til en fælles indsats imod terrorisme. Problemet er, at Vesten, gennem NATO, i stedet er besat af tanken om en »trussel« fra Rusland og er i færd med at opbygge sine militære styrker, der intet som helst har at gøre med at stoppe terrorismen. »Jeg mener, at, i dag mere end nogen sinde, må alle lande respondere positivt til Moskvas opfordring til at skabe fælles globale specialtjenester, der kan infiltrere alle terrororganisationer«, skriver Baranets. »Tjenestens specialagenter skal infiltrere selv de mindste grupper, der endnu planlægger et terrorangreb.« I dag banker terrorismen på Frankrigs dør. I morgen er det måske Italien, Spanien eller Portugal. »Verden konfronteres med en verdensomspændende terrorudfordring, og vi må give samme verden et velkoordineret svar. Selvfølgelig er det lovens håndhævelsestjenester, og her

først og fremmest specialtjenester, der først skal tale. Jeg mener, at vi må tredoble og afbryde spionringe«, konkluderer Baranets. »Først da vil vi blive i stand til at gå op imod ondskaben.«

USA: Legendarisk oberst i den amerikanske hær sidestillede i 1990 mordet på DB's chef Alfred Herrhausen med mordet på præsident Kennedy

16. juli 2016 – Oberst Fletcher Prouty (1907 – 2001; USAF, pensioneret), en legendarisk person inden for det amerikanske efterretningssamfund, og som var den første 'whistleblower' i forhold til korrumperingen af det amerikanske efterretningsetablisement med sin afslørende bog, *Secret Team*, skrev i februar 1990 en isnende artikel om det dengang nylige mord (30. nov., 1989) på Deutsche Banks formand, Alfred Herrhausen. Prouty sidestillede direkte mordet på Herrhausen med mordet i 1963 på præsident John F. Kennedy, og han gjorde det ganske klart, at han ikke købte ideen om, at Herrhausen

skulle være blevet myrdet af »terrorister« og fremførte i stedet, at morderne var brikker fra en større, statslig efterretningstjeneste.

Prouty skrev:

»Det er fuldstændig forbløffende, at spørgsmålet om det brutale mord på denne mand ... Alfred Herrhausen ... så pludseligt er blevet droppet i nyhederne. Tysklands Deutsche Bank er uden nogen som helst tvivl én af de vigtigste banker i verden, og bankens bestyrelsesformand Herrhausen var én af bankprofessionen i hele verdens mest betydningsfulde talsmænd. Han ville have været en nøgleperson i alle udviklinger.

Hans død på det tidspunkt ... og den slående natur af hans død er hævet over enhver tvivl ... kan for nutiden i betydningsfuldhed ... sidestilles med præsident John F. Kennedys død i 1963.

I betragtning af tiden ... med den enorme kæde af begivenheder, der fandt sted i Sovjetunionen, i Østeuropa og i særdeleshed i Østtyskland ... er mordet på Herrhausen en handling, der har enorm betydning. Den kan ikke, og må ikke, blot fejes under gulvtæppet som blot 'endnu en terrorhandling'. Virkelige terrorister myrder ikke bankpræsidenter uden en specifik grund. De fleste terrorister er i virkeligheden blot betalte brikker og 'mekanismer' for store magtcentre. Et eller andet stormagtscenter ønskede Formanden for Deutsche Bank fjernet på denne dag, af en eller anden grund på netop denne måde, og som en lektion til andre. Der må ligge et stort budskab i den handling, der bragte hans død.«

Proutys syv sider lange artikel gik videre med at citere fra den tale, som JFK efter planen skulle holde i Dallas, Texas, den 22. november, 1963, samt den tale, som Herrhausen efter planen skulle holde i New York City den 4. december, 1989 – kun fire dage efter hans mord.

Red Deutsche Bank – red Europa og verden fra totalt, økonomisk kaos! Med Helga Zepp-LaRouches fascinerende analyse af de seneste 30 års politik. Dansk udskrift.

Den største fare, lige bortset fra en direkte Tredje Verdenskrig, ville være, at den transatlantiske sektor styrtede ud i kaos. Derfor fremkom min mand – der har en unik rekord for at have ret, mht. økonomisk forecasting, og mht. at komme med forslag til, hvordan en situation kan løses – med denne meget overraskende kommentar: at Deutsche Bank, frem for alle banker, skulle udvælges og reddes, denne ene, sidste gang, men ikke uden betingelser: De må omgående sættes under en form for konkursbehandling. En ledelseskomité bør have ansvaret. Og dernæst må banken have en ny forretningsplan, der må gå tilbage til den filosofi, som blev praktiseret af Alfred Herrhausen, der var den sidste, moralske bankier i hele Europa, og som havde en helt anden filosofi.

Terror i Nice: »Stop kilden til terrorisme«.

Erklæring fra Jacques Cheminade, leder af det franske Solidarité et Progrès

Paris, 15. juli 2016 – Frankrig er atter blevet ramt af forbryderisk terrorisme.

Og atter udtrykker republikkens præsident, indenrigsminister og premierminister, med alvorsdyb stemme, deres sorg og deres vilje til at bekæmpe terrorisme, uden imidlertid at angribe de sande årsager til dette barbari.

Hovedårsagen er deres medskyldighed, med en politik, der støtter jihadisme som middel til at fremprovokere Bashar al-Assad-regimets fald, en politik, der er udtænkt af USA, UK, Saudi-Arabien, Qatar og Tyrkiet, og som nu vender sig mod os selv.

Hvad er det, der foregår i Nice? Siden 2014 har man vidst, at

byen var blevet et rekrutteringscenter for jihadister, der skulle til Syrien. En rapport fra DGSI (Direction Générale de Sécurité Interne) bemærkede endda, at Nice var blevet en »laboratorie-by«, til identificering og håndtering af »radikalisering«.

Det er med base i Nice, at Omar Osman, en fransk-senegalesisk gangster, der konverterede til islam, rekrutterede sin brigade af 50 til 80 franskmænd, der kæmpede i Syrien med al-Nusra (dvs. al-Qaeda i Syrien), om hvilke vores tidligere udenrigsminister Laurent Fabius i 2012, med upassende entusiasme, erklærede, at de »gjorde et godt stykke arbejde« med at bekæmpe Assad.

Det er også i Nice, at potentielle jihadisters færdsel frem og tilbage i saudiarabiske diplomatattachetasker blev afsløret. Den 7. april sidste år erklærede byens borgmester, Christian Estrosi, i et interview til RTL's radiojournalist, Olivier Mazerolle, at to personer, der stod opført i S-filen over radikaliserede personer, der krævede skærpet overvågning, var kommet ind i Frankrig »i et saudiarabisk følge«, og at »de nød total undtagelse fra inspektion« i Nices internationale lufthavn. Som svar på et spørgsmål fra Mazerolle, om politiet var blevet tvunget til at lade dem passere igennem, sagde Estrosi: »Ja, og jeg ved, at nogle af dem var meget chokeret og lod dette vide, og at de efterfølgende måtte bære konsekvenserne heraf.«

Regeringen kan ikke længere praktisere fodslæb om dette spørgsmål og risikerer således, ligesom Tony Blair, i dag eller i morgen at befinde sig i en situation, hvor de skal stå til regnskab for deres handlinger foran en Chilcot-kommission, eller værre endnu, foran en domstol.

Øjeblikket er kommet til hurtigt at genetablere vore relationer med Bashar al-Assad for at påbegynde en fornyet grundlæggelse og genopbygning af Syrien; til sammen med Rusland i fællesskab at agere for at bekæmpe denne trussel; og

til kraftigt at tilskynde USA til at gøre det samme.

Vore politifolk, vort militær, vore folk i reserven og blandt det lægelige personale gav Nice en lektion i solidaritet og borgerånd. Lad os vise os værdige til republikkens værdier og til at vise ofrene behørig respekt ved at standse denne dystre oprensning af angreb og afværge spøgelse af splittelse i vort land, en grasserende radikaliserings, der ville kuldkaste vores dybe, ligevægtige vilje til at leve sammen.

Foto: Folk lægger blomster på Promenade des Anglais i Nice.

**Red Deutsche Bank for at
finde en løsning, der vil
redde menneskeheden!**

**LaRouchePAC Internationale
Fredags-webcast, 15. juli
2016**

Helga Zepp-LaRouche: Jeg tror, det er almindelig kendt blandt absolut alle i det internationale finansielle samfund, og i alle regeringer og blandt alle relevante personer i politiske stillinger i den transatlantiske sektor, at det, jeg nu siger

her, er absolut sandt. Med andre ord: bankiererne og de ansvarlige personer i det internationale finansielle system alle er klar over, at dette system er absolut bankerot; håbløst bankerot. Det står umiddelbart foran en nedsmeltning, i langt større skala end den, der fandt sted i 2008, af den meget simple grund, at alle de indikatorer, der var til stede, før Lehman Brothers og AIG gik ned, er til stede nu, men i langt større skala.

[Vi arbejder på en dansk oversættelse af hele webcastet. Bliv på kanalen!]

Engelsk udskrift:

SAVE DEUTSCHE BANK TO FIND A SOLUTION THAT WILL SAVE MANKIND!

**LaRouche PAC International Webcast
Friday, July 15, 2016**

MATTHEW OGDEN: Good evening! It's July 15th, 2016. My name is Matthew Ogden, and you're joining us for our weekly webcast on larouchepac.com. I'm joined in the studio tonight by Benjamin Deniston; and we're joined by a very special guest, via video, Mrs. Helga Zepp-LaRouche. Helga Zepp-LaRouche is the founder of the Schiller Institute, and also Chairwoman of the German BüSo (Bürgerrechtsbewegung Solidarität, Civil Rights Movement Solidarity) political party.

Helga LaRouche is joining us tonight to discuss the initiative that she and Mr. Lyndon LaRouche have taken this week to act in a very decisive manner to avert World War III and a global economic blow-out. This concerns the situation that

Deutsche Bank now finds itself in.

I would like to begin by reading a Statement that Mrs. LaRouche issued a few days ago, on July 12th of this week. We will then follow that Statement by a discussion with Mrs. LaRouche herself. In the Statement that Mrs. LaRouche issued, titled "Deutsche Bank Must be Rescued, for the Sake of World Peace," Helga wrote the following:

"The imminent threat of the bankruptcy of Deutsche Bank is certainly not the only potential trigger for a new systemic crisis of the trans-Atlantic banking system, which would be orders of magnitude more deadly than the 2008 crisis, but it does offer a unique lever to prevent a collapse into chaos.

"Behind the SOS launched by the chief economist of Deutsche Bank, David Folkerts-Landau, for an EU program of EU-150 billion to recapitalize the banks, lurks the danger openly discussed in international financial media, that the entire European banking system is {de facto} insolvent, and is sitting on a mountain of at least EU-2 trillion of non-performing loans. Deutsche Bank is the international bank, with a total of EU-55 trillion of outstanding derivative contracts and a leverage factor of 40:1, even outdoes Lehman Brothers at the time of its collapse, and therefore represents the most dangerous Achilles heel of the system. Half of Deutsche Bank's balance sheet, which has plummeted 48% in the past 12 months and is down to only 8% of its peak value, is made up of Level-3 derivatives, i.e., derivatives amounting to circa EU-800 billion without a market valuation.

"It probably came as a surprise to many that Lyndon LaRouche called today for Deutsche Bank to be saved through a one-time increase in its capital base, because of the systemic implications of its threatened bankruptcy. Neither the German government with its GDP of EU-4 trillion, nor the EU with a GDP of EU-18 trillion, would be able to control the domino effect of a disorderly bankruptcy.

"The one-time capital injection, LaRouche explained, is only an emergency measure which needs to be followed by an immediate reorientation of the bank, back to its tradition which prevailed until 1989 under the leadership of Alfred Herrhausen. To actually oversee such an operation, a management committee must be set up to verify the legitimacy and the implications of the obligations, and finalize its work within a given timeframe. That committee should also draw up a new business plan, based on Herrhausen's banking philosophy and exclusively oriented to the interests of the real economy of Germany.

"Alfred Herrhausen was the last actually creative, moral industrial banker of Germany. He defended, among other things, the cancellation of the unpayable debt of developing countries, as well as the long-term credit financing of well-defined development projects. In December 1989, he planned to present in New York a plan for the industrialization of Poland, which was consistent with the criteria used by the Kreditanstalt für

Wiederaufbau (KfW) for the post-1945 reconstruction of Germany, and would have offered a completely different perspective than the so-called 'reform policy,' or 'shock therapy', of Jeffrey Sachs...."

Helga completes this Statement by saying:

"Herrhausen's assassination has gone unpunished. However, there exists 'the dreaded might, that judges what is hid from sight,' which is the subject of Friedrich Schiller's poem {Die Kraniche des Ibykus}. The Erinyes have begun their dreadful dance.

It is now incumbent upon all those who, in addition to the family, have suffered from the assassination of Herrhausen, upon the representatives of the Mittelstand, of the German economy and the institutional representatives of the German population, to honor his legacy and to seize the tremendous opportunity which is now offered to save Germany."

With that said, Helga, would you like to follow up at all with any opening statements?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Well, I think that it is absolutely known to everybody in the international financial community and to all governments and all relevant people in political positions in the trans-Atlantic sector, that what I'm saying there is absolutely true. In other words: the bankers and [those] responsible for the international financial system all know that this system is absolutely bankrupt, hopelessly bankrupt. It's

about to blow up in a much, much bigger way than 2008, for the very simple reason that all indicators which were there before Lehman Brothers and AIG went under, are there, but much more.

The famous instrument box which they were using, or pretending to use, in 2008, has been used up: quantitative easing, zero interest rate, negative interest rate, helicopter money. Right now you have the situation – and we have this from

extremely reliable contacts in the banking community who agree with us – where all the central banks are printing money, paper

money, like crazy, because they know perfectly well that helicopter money is not just electronic, but if you would have a

banking run right now, the whole thing would evaporate within a very short period of time, in hours.

This is a situation where if you have an uncontrolled, chaotic collapse, which is right now eminently possible, because

you have several [inaud 0:07.39]. Not only Deutsche Bank.

You have the Italian Banking sector about to blow. You have the

British situation after the Brexit. The entire European banking

system is absolutely bankrupt. If you had an uncontrolled collapse, well, as one banker told us, after he read this statement of mine, he said, "If this is not remedied in the short

term, we are looking towards a Europe of chaos, disorder, and revolution."

The biggest danger, apart from World War III directly, would

be a plunge of the trans-Atlantic sector into chaos. Therefore,

my husband – who has a unique record of being right, in terms of

forecasting, and being unique, in terms of coming up for proposals how to remedy the situation – made this very surprising comment: that Deutsche Bank, of all banks, should be singled out, they should be saved, one last time, but not without conditions: They must immediately be put in a sort of receivership. A management commission should be in charge. And then they need a new business plan, which must go back to the philosophy of Alfred Herrhausen, who was the last moral banker in all of Europe, and who had a completely different philosophy.

We had all kinds of reactions about that. It turned out the banks are much more hated than meets the public eye. People said, "Let these banks go bankrupt! Why don't you just close them down? Nationalize them! Bankrupt them!" You had an outpouring of anger coming from people you would not expect it – conservative industrialists, politicians who normally are not speaking in radical tones at all – but what came out was an explosion of anger.

It is very easy to be angry about the situation. If this thing collapses in an uncontrolled fashion, all the life-savings of people will be ruined. The majority of the people will have to pay, and this will be associated with poverty. Millions of people dying. This is not a joke.

It's not enough to be "against" something; even if banks have behaved completely criminal and immoral. Deutsche Bank is spending right now such enormous amounts of money on legal

fines

for illegal activity from LIBOR swindles, all kinds of shady operations, so that they had to write down their profit warnings.

It's not the question of "doing a favor" to Deutsche Bank. Not at

all! The question is: you must find leverage; how to bring this

thing in order, before the whole thing ends up in a collapse, causing an absolute uncontrollable situation.

That is why the reference to Alfred Herrhausen is really

extremely important, because he was the head of Deutsche Bank. He

was a banker. Deutsche Bank had a different policy, and therefore, when you say, "We have to back to the philosophy of Alfred Herrhausen," at least the older generation knows exactly

what that means. Therefore, I think we should really spread this

and force people to put pressure on the situation, that this is

being done. You have to "unwind" the outstanding derivatives. You

have to deal with the situation that Deutsche Bank has EU-55 trillion in outstanding derivatives. Half of their balance sheet

is without market valuation, which means that it's practically worth nothing, because you can't really sell it.

If you have an uncontrolled collapse, then that could be

really what brings down the whole thing in a chaotic way. If you

go the way Mr. LaRouche has proposed, then you can have an orderly resolution of this bankrupt system, and replace it with

one which is in the interest of the people. So, it's not just

a
technical proposal. Several people, in response to my
statement,
said, "This is probably the very last chance we have to
prevent a
catastrophe."

OGDEN: I would like to get a little bit more into the
significance of the role played by Alfred Herrhausen in a
moment;
but before we get to that, Helga, maybe you also say a little
bit
more about what the strategic context of this intervention is,
especially from the standpoint of the role that [inaud 13:06]
play, not only as the only viable economy in Europe right now,
but also the emphasis that Mr. LaRouche has placed on the
relationship between Germany and Russia, being the only means
by
which we can prevent the outbreak of a thermonuclear conflict.

ZEPP-LAROCHE: Well, people have now all kinds of
proposals,
like "Tobin Tax," "tax the speculators" – all these proposals
are floating around. What they don't consider, is that when
we're
taking about banking, we're not talking about money or
financial
questions; we're taking about the physical pre-condition for a
society to exist. Fortunately, the German economy, despite all
of
these paradigm shifts which have occurred in the last 25 years
to
the worse, the German economy is still an economic powerhouse.
You still have a very large concentration of very productive
middle-level industry. Middle-level industry is normally where
all the patterns are made, the technological innovation
occurs.

That is really the backbone of the productive economy.

The question is: this German economy, without which all of Europe would not function, absolutely must be protected, and not only be protected, because right now, it is already many, many small firms which are in danger. There are other factors, like the crazy [nuclear] energy exit of Mrs. Merkel, which has increased the price of energy tremendously, but the German economy is sort of weakened; but it is still the absolute crucial factor because in Germany you have a lot of the industrial potential which is needed not only for all of Europe, but in order to get the whole question of Eurasian cooperation on a sound ground, you need the German economy. The whole question of the German-Russian cooperation, German-Chinese cooperation in the development of the Eurasian Silk Road, is absolutely crucial.

So, the question is the productivity. And what has happened with the paradigm shift of all the successors of Herrhausen – I don't want to name all of them – but all of them went into this high-risk maximization of profit no matter what. Ackermann wanted 25% profit, preferably every month; and they went into these completely crazy derivative operations, so that Deutsche Bank is today {the} leading bank in terms of derivative exposure. With \$55 trillion in outstanding derivatives, that's with a GDP of the German economy of \$4 trillion a year; it's more than 10 times more, even 12 times more the GDP of the German economy. So Deutsche Bank long has stopped to be Deutsche Bank; it's now operating from London, from New York. It has become one of the

most aggressive investment banks in the world. But if it goes bankrupt, which it could at any moment; and that's why the chief

economist Mr. Folkerts-Landau put out every day since Sunday, he

put out an urgent call saying this recapitalization of the European banks must occur, or else calamity will happen. If Deutsche Bank would go under, the German economy – and with it,

all European economies – would collapse; and therefore, it's not

a question of choice. Obviously, to just put out more bail-out packages per se, as the ECB [European Central Bank] and the EU Commission have done in the past, is completely useless because

it makes the problem worse. Right now, it has reached the limit;

because after helicopter money, what else do you want to do?

It is not a choice; it is a life and death question, not

only for Germany, but really for the entire trans-Atlantic sector.

OGDEN: Now, you have emphasized that the circumstances around the assassination of Alfred Herrhausen continue to be a crime that the truth has not yet been told fully about. It's something that in the United States, we can relate to the assassination of John F. Kennedy, in terms of the magnitude of what this meant for the turning point in the policy of Germany at

that time. Obviously, it was in the context of the collapse of the Berlin Wall in the beginning of November 1989, and just less

than one month later, at the very end of November, November 30th,

Herrhausen was assassinated in a very sophisticated attack on his

convoy as he was travelling from his home to the Deutsche Bank headquarters. You said, Helga, in an article that you wrote in 1992 titled, "New Evidence Emerges in the Herrhausen Assassination Case," you said, "The key to the motive behind Herrhausen's assassination lies in 11 pages of a speech he was to deliver in the United States only four days after he was ambushed. The speech contained Herrhausen's vision of a new kind of relationship between eastern and western Europe, which would have fundamentally altered the world's future course." And then you have a quotation from the speech, which I think is shocking when we go back and read that today, in consideration of what Mr.

LaRouche and you were also both advocating for at that time. What he said, or what he was to say, in that speech that was never delivered, was the following:

"There should be assurances that the new credit will flow into specific, promising projects. It is therefore advisable that the export guarantees which the German Federal government wants to expand, be tied primarily to specific projects. In this connection, at this year's annual meeting of the IMF and World Bank in Washington, I proposed setting up a development bank on the spot; i.e., in Warsaw. Its task would be to bundle the aid and to channel it according to strict efficiency criteria. My vision is that such an institution could function somewhat like the Deutsche Kreditanstalt für Wiederaufbau, which traces its origins back to the Marshall Plan."

So, when you compare that speech that Herrhausen was about to give four days after he was assassinated, to what Lyn said in his speech in West Germany at the Kempinski Hotel in 1988, when he forecast the reunification of Germany and the collapse of the Berlin Wall, he said:

"Let us say that the United States and western Europe will cooperate to accomplish the successful rebuilding of the economy of Poland. There will be interference in the political system of government, but only a kind of Marshall Plan aid to rebuild Poland's industry and agriculture. If Germany agrees to this, let a process aimed at the reunification of the economies of Germany begin; and let this be the {punctum saliens} for western cooperation in assisting in the rebuilding of the economy of Poland."

So, I think in the context of this speech that Herrhausen was about to deliver in New York, his cooperation with Helmut Kohl in terms of the reunification of Germany; and also the fact that he was on record calling for the debt relief – at least a partial debt relief, if not a full debt forgiveness of the Third World countries. He had met with the President of Mexico in 1987; he had surprised the world by delivering a speech at the World Bank in 1987 calling for the forgiveness of the debt of the Third World. All of these are right in parallel with what you and

Lyn

were advocating for, going all the way back to 1975, back to the

Operation Juarez and also with this Marshall Plan Productive Triangle proposal at the fall of the Berlin Wall. So, I think that certainly puts his assassination in the correct context to

understand {qui bono}. Who benefitted from the fact that he was

killed?

ZEPP-LAROUCHE: Well, I think I would to take it a little bit

back, because this is not just a question of a murder which occurred 27 years ago. I want to recall what the period was, because most people have forgotten that Germany was not always unified; that the Berlin Wall came down. But this was one of the

most traumatic developments in the post-war period. You remember

that you had the peaceful demonstrations in the G.D.R. [East Germany], the Monday demonstrations; the Warsaw Pact still existed, and it was not clear what would happen. Would this lead

to another 1956 like in Hungary, or a new Prague Spring, where Russian or Soviet tanks come? Then the wall came down, and Mr. LaRouche had this idea about the German unification which you referenced, which he presented in the Kempinski Hotel in 1988; so

we had a plan. We put out immediately this proposal for the German unification, to have a mission; to have the Productive Triangle to take the region from Paris, Berlin, Vienna – the economic powerhouse of the world at that time – and develop corridors into eastern Europe to transform Europe. We were the only ones who had any idea, because we were the only ones who even had an inkling that the Soviet Union would collapse; which

Mr. LaRouche had already proposed in 1984. He said, if the Soviet Union sticks to their military policy of the Ogarkov plan, which was basically the idea to gain world dominance; then they will collapse in five years. And I can assure you, not even the German government had any idea that unification would be real; even if that was the primary political goal of the entire post-war period. Then the Wall came down; and in the official documents which the German government published ten years later, they admitted they had no contingency plan for the case of German unification. Can you imagine that? That was the policy goal number one to have German unification; and they had no plan. But we did have a plan.

So, then developments became extremely traumatic. On the 28th of November, Helmut Kohl did probably the most important step in his entire political career by putting forward the 10-point program. This was not yet a program for German unification, but it was a medium-term plan for the moving closer together of the two German states; the West German and East German states in a federation. But he did that without consulting the Allies, and he did it without even consulting the liberal coalition partner, Mr. Genscher; but it was a first baby step in the direction of two German sovereignties. We know now that Francois Mitterand put an ultimatum to Kohl and said, either you give up the German D-mark and its being replaced by a European common currency – what became the euro – or we will not agree to German unification.

Two days after Kohl had put out this 10-point program,

Herrhausen was assassinated. Everybody in the German elite at that point – and we talked to many people at that time – said this is not just an assassination, but since Herrhausen was the closest advisor to Kohl, this was a message to Kohl. Don't stick your head out; do not dare to pursue and assert sovereignty. Because Germany in the entire post-war period was an occupied country; and at that time the saying went, "The best-kept public secret of NATO is that Germany is an occupied country and will remain an occupied country." So by Kohl making this tiny baby step in the direction of sovereignty with the 10-point program, that obviously was the contributing factor why this assassination occurred. As you said, if Herrhausen would have made this speech in New York in the following week, you would have had a proposal coming from the leading banker which was practically in principle identical to what Mr. LaRouche and I proposed at the time; namely, that the unified Germany should take Poland as an example for the economic transformation of all the other countries of the Comecon.

Then naturally, everything went haywire. The following EU summit in the beginning of December in Strasburg, everybody started to attack Kohl; and in an interview later, he said these were the darkest hours of his life. The circumstances were such that despite the fact that Kohl knew that the euro would not function, he said this is against German interests; and he

knew

absolutely that you cannot have a European common currency without political union. So, he knew it wouldn't function; he knew it was against German interests. But he was forced by the circumstances to accept it, because you had Bush, Sr. who had the

policy of containment of Germany in the EU. It is well established that originally Bush was against the German unification; and only because such more experienced political advisors like Brent Scowcroft told him if you are now against German unification, then the United States will lose all influence in Europe, so we have to basically agree to it. But let's make sure Germany gets contained. And that is what led to

the infamous EU Maastricht agreement, which was the beginning of

turning the EU into an imperial adjunct of the Anglo-American system. Helmut Schmidt, the late German Chancellor, in an equally

surprising interview recently before he died, said the whole Ukraine crisis, which is right now what could be the trigger point for a war with Russia; really started at the Maastricht agreement, because this is when the EU decided to do exactly what

NATO has been doing ever since. Namely, to go for an eastward expansion and move the EU and NATO just up to the borders of Russia.

So, the decision which was made in these really traumatic

weeks and month, set the course; and if Herrhausen had been alive

and advised Kohl, these conceptions could have been implemented

and history would not be at the point where we are now. So, the

Herrhausen assassination not only meant the lost chance of 1989;

everybody agreed at that time this was an historic chance that happens at best once a century. I called the star hour of Germany, because if you had the unified Germany developing a peace plan for the 21st Century together with Russia, the whole

world would look completely different. But as I said, all the successes of Herrhausen went in the direction of high-risk speculation, globalization, money for money's sake, the rich become richer, the poor become poorer, and all the problems we have today. All the problems we have today are not just caused by

this one assassination, but the assassination is symptomatic for

the paradigm shift to the worse.

It's a murder which is unpunished; the so-called murderers,

the third generation of the Red Army Faction probably never existed. There was even in the first German TV channel a documentary which said there has never been any evidence that any

of the persons who supposedly were the murderers, ever really existed. So, the {qui bono} – well, it's the financial oligarchy

which profited; and it really has the smell of something quite different – of an intelligence operation – as many of the leading figures who did not fit the Yalta norm were assassinated.

But with the Herrhausen case, as you said, for Germany this is as

important in terms of paradigm shift as the assassination was of

John F. Kennedy.

And right now, when the entire banking system is absolutely

at the verge of collapse, it is the last moment to do justice and

really go back to the policies of Herrhausen. Even so, almost

nobody knows anymore what real industrial banking is, because they are so money-greedy and absolutely suckers for the latest profit, that it would be a real uphill battle. But that battle must be fought if Europe and Germany and the rest of the trans-Atlantic sector are to survive; and probably beyond that, much of the world.

BEN DENISTON: Well, I think just looking at this transition period, I know that you and Mr. LaRouche had both made a warning that I think is very appropriate just to state in this context.

That around the fall of the Wall, this lost chance of '89, you had explicitly said to the world, if we attempt this bankrupt, collapsing Soviet system with an equally bankrupt trans-Atlantic

system, you're going to head to a collapse that's worse than what's happening now. I'm paraphrasing you; you might know more

exactly how you stated it. But it seems like that really bridges

this whole process from '89 to what we're seeing today as the culmination, the expression of what you warned of at that time. I

think a challenge we have is to get across the importance of acting now on the level needed to make this shift we're talking

about. What Lyn has laid out with this reform program for Deutsche Bank is the beginning out of this new paradigm. I think

it's important to see it as an intervention in this whole collapse process you both had warned about and forecast this would be the consequence of failing to act then. That should give

us greater impetus to know how important it is to act now

while
we still have the chance.

ZEPP-LAROUICHE: I remember that at that time, you had the problem of the Bush administration, Margaret Thatcher, Francois Mitterand, who absolutely really ganged up to prevent Germany from assuming any such role of having an independent policy; especially in respect to Russia. They were always saying, "Oh, the West has won over communism." The only other person outside of us who totally contradicted them was John Paul II, the Pope of the time; who said, the people who now are triumphant and say the market economy is winning over communism, are absolutely wrong.

If you don't believe it, look at the condition of the Third World, to see that the West has not won; because the moral condition of the developing countries speaks to the contrary.

Naturally, that is all the more true today; because if you look at the inhuman treatment of the refugee crisis, for example.

They are still coming by the hundreds, every week by the thousands, over the Mediterranean; drowning. Even more are starving and dying of thirst and lack of water trying to cross the Sahara. That is also the condition of this system. The system

is what causes all of this; and therefore, it is absolutely high

time that we come to the question of how can we – as a human civilization – give us an economy and a financial system which is adequate to human beings? And I think it's very important that

we go back to the question of what is actually the creation of

wealth? Is it what Margaret Thatcher said, is it the ability to buy cheap and sell expensive? The famous speaking of Margaret Thatcher being the daughter of a grocery trader, or is it the possession of raw materials? Or is it the control of the financial system? No; it's not. The only source of wealth is the creative power of the human being; and when that creative power is applied, then you have scientific and technological progress. That is then leading to an increase of productivity in the economy.

That has been the battle between the American Revolution and the British Empire; between the free-traders and people like Alexander Hamilton who insisted that it is the creative power of labor which causes the well-being and the living standard and the longevity of the people. That was the philosophy of Friedrich List, the great German economist, who is now the most famous economist in China, by the way. That was the policy of Friedrich List and Henry C. Carey, the advisor of Lincoln; who both advised and through such people as Wilhelm von Kardoff, who was the head of the German industrial association in the time of Bismarck. Who changed the mind of Bismarck from being a free-trader into being an absolute believer in a protectionist system and the idea that you have to further the productivity and creativity of your own population as the only source of wealth.

So, there is a lot of history involved; and what we are really talking about is taking Germany back to the ideas of

Bismarck, of Friedrich List, of Henry C. Carey, of Dr. William Lautenbach, who in 1932 presented a plan to the Friedrich List Organization in Germany which was identical with what Roosevelt

had proposed with the New Deal and the Reconstruction Finance Corporation, Glass-Steagall, Bretton Woods. That was all in these

proposals by Dr. William Lautenbach, who as history knows, unfortunately were not taken up; but instead you had Hjalmar Schacht, you had Hitler, you had before Mussolini, Franco, Petain, and you are in bed with fascists.

The question today is, can we, in time, go back to those

conceptions which have proven to be productive and valuable for

the economy; or are we plunging into a catastrophe of new fascism

and new wars? So, on this question of Deutsche Bank, most people

are so in the day-to-day making money, profits, and balance sheets, and having dollar notes coming out of their eyes, that they have forgotten that there is something much more important

about human life. And that is the happiness of people; the common

good of people.

The reason why in this call to honor the memory of Herrhausen, using this crisis of Deutsche Bank now as a real paradigm shift to go back to these policies; why I mentioned the

great poem by Friedrich Schiller "The Cranes of Ibykus." And by

the way, I would really urge our audience right now, who probably

are not familiar with that poem, we have at translation which we

can put on the website so it's easily accessible. But this

poem

is so powerful; it's written by Friedrich Schiller. It discusses

not only the murder of the beloved poet Ibykus, but more importantly even, it discusses the power of nemesis; the power of

natural law, which is a power which works in reality. It's not that God punishes every little thief who steals something immediately by chopping off his hand; but it is a power which revenges great injustice. And this poem discusses this in a very

beautiful way by resorting to the Greek nemesis, this idea which

was used in great Greek dramas to demonstrate this principle of

the Erinyes. That there is this power that revenges this murder

and other injustices; that there is a higher power than the arbitrariness of people's will. The poem is very, very powerful.

As a matter of fact, I would even urge you to learn German, just

to read and understand that poem; because it teaches something about history. I think right now the Erinyes, those goddesses of

revenge which Friedrich Schiller has in this poem marching in the

amphitheater – in circles – they are bringing forward this higher power by the prism of the poem. It's a very, very powerful

way of reminding people that there is a higher power than what people think when they read the daily newspaper. So, please make

the effort. Read it; in English if you have to, but read it in German because there is another dimension to history than what people think. And only if you bring this forward this inner strength, this inner power which people have almost lost in

the
trans-Atlantic sector because people small. They feel
impotent,
they feel helpless. But what we have to unleash is exactly
this
inner strength so that people really become truly human again,
and take the history and the destiny in their own hands. And
that's exactly what the message is of Friedrich Schiller; who
always thought that man is greater than his destiny by
resorting
to these kinds of inner powers and higher authorities than the
laws of money.

OGDEN: Well, you cited the Ibykus principle in your
keynote
speech to the conference that you hosted three weeks ago in
Berlin; this extraordinary conference. But I thought in that
context also, you made it very clear that history is working
according to a higher law. That conference came just days
after
the Brexit vote which shocked everybody and threw all of
Europe
in disarray. But you said, this is the Erinyes principle in
action. Tony Blair lied to get us into the Iraq War. The Iraq
War
set off a series of regime-change operations in the Middle
East
that have completely destabilized this region. That has, in
turn,
created this refugee crisis; and now you have the Brexit and
the
disintegration of Europe as the Erinyes beginning their
dreadful
dance, as you said in this statement once again.

I think that's also highly relevant in the context of
the
anticipated news today, where people have read in the press

that
the 28 pages, which we have fought for years to force the
release
of these 28 pages; the reports are in the press that these
very
well could be released today. In what form, we don't know; how
heavily redacted, we don't know. But again, this is the
Erinyes
acting, and it's our responsibility to understand this as a
principle of history; and to continue to understand that the
moral arc of the Universe may be long, but it does bend toward
justice. I think Martin Luther King also understood what
Friedrich Schiller was getting at in this poem, as you said.

ZEPP-LAROUCHE: Well, I think that having said that, I want to
come back to the absolute need to find a handle; because right
now the problem is, nobody has a handle on how to intervene
with
this financial crisis. And if the proposal of Mr. LaRouche is
taken seriously, you have a way of dealing with the
consequences
of avoiding the dangers of an uncontrollable collapse. You
have
to untangle this; you have to shut down this derivative
system;
you have to shut down the bubble. You have to do it in an
orderly
manner, because there's no point to just say let's just close
it
down or tax it or whatever. You have to find a skilled level
of
how you take management of a bank – in this case, the Deutsche
Bank; you have to put in a supervisory management commission
which has to evaluate the validity and integrity of the
outstanding obligations. Many of the derivatives have much
more
than two parties; they have two, three, four, and more

parties.

You have to untangle that. You probably have to write down the nominal value of these outstanding obligations. That way, you can

put a new basis, a new business plan for the bank which is in cohesion with the idea of credit policy in general. But you have

to start to do that somewhere. The Herrhausen history and tradition is exactly what makes it very practical. We are not proposing something completely outlandish, utopian; this was the

policy of Deutsche Bank at one point.

So therefore, I want to bring it back to this point; and I

would really urge all the people who are watching to make sure this proposal is being distributed to all institutions which have

anything to do with the economy, with industry, with people in political positions who should take care of the common good.

And

make sure that we get a serious debate. I know that in both election platforms of the Democratic Party and the Republican Party, you have the Glass-Steagall law in the platform. Now that

is very good; we will have the conventions in the next weeks.

This is not necessarily the stated position of the candidates; but it is in the platform. So there is hope that if we mobilize

in the right way, this change can occur before it's too late.

But

it's really one second, or maybe a nanosecond before midnight; so

it's not a time for complacency. It's a time for action.

Therefore, I would really urge you to join us; because we have a

beautiful future ahead of us if we do the right thing. If we miss

this moment, it can be the end of civilization; because the war danger is very real, not only in respect to NATO against Russia, but also the escalation around the South China Sea. We are not in a political void, but we are in one of these moments in history where a lot depends on the individual courage and the individual action. Therefore, I really ask you to join us to bring history in a better direction.

DENISTON: Absolutely.

OGDEN: Thank you very much for joining us today, Helga. This was a special broadcast, and I think a very important and timely one for the American audience. We're going to make the statement that you wrote on this subject – which I read from in the beginning of the broadcast – available in the video description to this video and also on the website. This is absolutely one of the key pieces of material that people can use to, as you said, to do outreach to all the key layers in the United States and elsewhere to put this proposal very seriously on the table. We will also make the English translation of "The Cranes of Ibykus" available to our audience as well.

Would you like to make any final remarks before we close, or is that a good place to conclude our broadcast?

ZEPP-LAROUCHE: I just would like to really express my hope that enough people recognize that we have now a point where history will be either totally a catastrophe – and most people are already thinking that; the people who are not completely dead because of drugs or other problems, they know that we are in a really unprecedented civilizational crisis. Even worse than any of the prewar situations of the 20th Century. Just yesterday, one of the key advisors of the Kremlin said, all the signs are of a prewar period; and that's true. We are in a prewar period; and unless we remove the real reason for the dynamic for war, which is the danger of a collapse of the trans-Atlantic financial system. Unless we remedy that, I'm almost certain that war will happen; and if that war would happen, it's the logic of war that in that case all weapons available will be used. In the case of thermonuclear weapons, that would be it; there probably would not anybody to even record what happened, because it would be the elimination of civilization. And therefore, the remedy of the financial crisis is not just a banking technical affair; it really is the question of putting society back on a course where we all can survive as a human civilization. In a certain sense, it's what {The Federalist Papers} discussed. Can we give ourselves a political order which is suitable for man to organize his own affairs and govern according to the common good? So, it's

a much larger issue; and I'm very optimistic that it can be done.

But it requires an extraordinary effort, and it requires all of you.

OGDEN: OK, thank you very much for joining us today, Helga.

Hopefully, we can do this at some point again in the future.

Thank you all for tuning in. Please stay tuned to

larouchepac.com; and take this discussion and take what Mrs.

LaRouche just had to say very much to heart. So, thank you very

much and good night.

**Bankkollaps? Lyndon LaRouche
understreger:**

**Gå tilbage til 'Gå' og Start
forfra!**

**Produktivitet er af primær
betydning – Herrhausen-
metoden**

15. juli 2016 – Her til morgen gentog Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landau i et interview på CNBC-TV sit krav om en bailout/genkapitalisering for de europæiske banker og sagde, at centralbankens politik er en fiasko og ødelægger kanalen for kredit til SME-sektoren (Små og Mellemstore

Entrepriser). Efter en briefing om dette bemærkede LaRouche, at spørgsmålet er meget fornuftigt, men, af de involverede elementer er nogle kendte, mens andre repræsenterer tvivlsspørgsmål. Han pointerede betydningen af Alfred Herrhausen, formand for Deutsche Bank fra 1971 og frem til november 1989, hvor han blev myrdet.

LaRouche sagde, at kapitalisering som sådan ikke er et effektivt instrument for situationen. De tvivlsomme værdier bør annulleres. Det er den eneste måde at komme ud af dette rod på. Det er ligesom at få en syg person til at blive endnu mere syg, og så kalde ham én, der 'med succes er blevet mere syg!'

Det er selve fremgangsmåden, der er problemet. Deduktiv tænkning er altid problemet. Vi står med et svindelnummer, et system, der er et falsum. Så vi må tilbage til 'Gå' og starte om igen. Man kan ikke forsøge at 'fikse det'. Det er ikke et 'fiks det'-problem.

Overvej det følgende: Hvad er det økonomiske system? Man må følge det, Herrhausen var i færd med at etablere. Han blev myrdet for at annullere denne indsats, der skabte den ødelæggelse, der fulgte. Det var formålet med mordet. Enhver idé om at »forhandle« et skifte vil være et falsum.

Der må komme en annullering af såkaldt rigdom, der ikke er berettiget til at bære dette navn. Se så på, hvad der er tilbage. Find ud af, hvad der skal gøres. Der må være et selvudviklende program for produktivitet. IKKE en proces, hvor man tinger! Man skal ind på en anden kurs. Kursen kan ikke være forhandling. Man må udvirke produktive evner, og udvirke øget produktivitet på permanent basis.

Graden af produktivitet er den primære skabelse. Man kan ikke »tilføje« noget ved at tilføje det. Man skal bygge noget nyt, til en start. Annuller alle former for forhandling. Man skal acceptere Herrhausens program. Accepter *hans* program, ikke

noget i den retning. Motivet for at myrde ham, øjensynligt af de franske og britiske netværk – var at standse dette system. Vores fremgangsmåde må være den, ikke at tale om »forhandlinger gennem tilpasninger«. Vi må eliminere det nuværende koncept om et finanssystem, ikke »udbedre« finanssystemet. Vi ønsker ikke et »blødere system«. Glem alt om penge, og tænk i stedet på økonomi, hvad det gør for økonomi.

Det, som det britiske/franske system gjorde ved at myrde Herrhausen, var for at forhindre en flugt fra svindelen. Man kan ikke »fikse op« noget, der var et falsum fra begyndelsen. I dag må vi komme op med et godt instrument. Afslutte det, der var forkert dengang, og nu.

Det er simpelt: 1) Herrhausen blev myrdet; og 2) briterne og andre systemer var involveret. De gjorde det for at nedlægge alt, der var forbundet med ham. Gerningsmændene havde til hensigt at forhindre Herrhausen, eller noget som ham, i nogensinde at tage styringen. Se lige på, hvem der stadig er der – George Soros, et førende problem, og britisk.

Foto: Alfred Herrhausen (1930 – 1989), tysk bankier og formand for Deutsche Bank. Var fra 1971 og frem til sin død medlem af bankens bestyrelse. Rådgiver til kansler Helmut Kohl. Ingen er nogen sinde blevet straffet for hans mord.

84 døde i terrorangreb mod

Nice.

Frankrig må bryde fuldstændigt med Saudi- Arabien

Fra LaRouche-bevægelsens søsterorganisation i Frankrig, Solidarité & Progrès, har vi modtaget følgende rapport:

Paris, 15. juli 2016 (Nouvelle Solidarité) – 84 døde, 19 sårede i kritisk tilstand og flere end 100 andre sårede; dette er det makabre tabstal for det seneste terrorangreb mod Frankrig, som fandt sted i Nice i går aftes kl. 23, netop, som folk var ved at forlade fyrværkeriet i anledning af den 14. juli, Frankrigs nationaldag. En 31-årig fransk-tunesisk terrorist kørte en lejet, hvid lastbil og dræbte så mange, han kunne, med lastbilen, da han kørte ned ad en 2 km lang strækning af hovedavenuen, La Promenade des Anglais. Ved slutningen af sin dræbende soldetur anvendte han et skydevåben af lav kaliber, før han selv blev skudt ihjel af politiet.

Alt imens ingen endnu har taget ansvaret for dette terrorangreb, afslører et hurtigt blik på miljøet omkring angrebet i Nice et helt miljø, der bidrog til dette angreb. I de seneste fem år er byen Nice blevet ikke alene et centrum for jihadisme i Frankrig, men også for rekruttering af jihadister til især Syrien for at arbejde sammen med al-Nusra-organisationen, dvs. al-Qaeda i Syrien. I centrum for dette netværk står en vis Omar Omsen, en franko-senegalesisk borger, der startede som forbryder og dernæst konverterede til salafismen og blev en af de vigtigste rekrutterere af jihadister til Syrien. Denne mand stiftede en brigade (katiba) med henved 50 til 80 franskmænd, af hvilke henved 15 er fra Nice, og som i øjeblikket er knyttet til al-Nusra og opererer i Syrien imod Bashar al-Assad!

Men der er også saudiske forbindelser til Nice. I april i år afviste borgmesteren i Nice, Christian Estrosi, fra Sarkozys parti Republikanerne, det faktum, at folk, der stod på politiets S-fil – folk, der er under særlig overvågning pga. islamisk radikaliserings – var kommet ind i landet blandt en saudiarabisk delegation, via Nices internationale lufthavn. I et interview til RTL-radios Olivier Mazerole sagde han: »I august sidste år kom to personer, der stod opført i S-filen, ind i landet uden nogen kontrol ... som deltagere, der rejste med den saudiarabiske konvoj.« Da Mazerole spurgte, om politiet blev tvunget til at gøre det? Svarede Estrosi, »Ja, og jeg ved, at nogle af dem var chokeret og talte om det, og de bar konsekvenserne.«

Er alt dette ikke foruroligende, når man ved, at Frankrig har været en leder i kampen mod Assad og har rekrutteret og uddannet såkaldte »moderate oprørere«; at Frankrig officielt har et særligt partnerskab med Saudi-Arabien, der strækker sig helt til, at man den 6. marts tildelte Æreslegion-medaljen til Prins Salman af Saudi-Arabien, slagteren af Yemen og Syrien; og at Laurent Fabius, Frankrigs tidligere udenrigsminister, den 14. december 2012 jublede over, at »al-Nusra-drengene gjorde et godt job« mod Assad?

Kendsgerningen er den, at, så længe Frankrig ikke afviser sit afskyelige »særlige partnerskab« med Saudi-Arabien og sine tætte forbindelser til Katar og Tyrkiet, vil det franske folk fortsat være gidsler for den jihadistiske terror, som de selv promoverer imod den syriske præsident Bashar al-Assad i Syrien.

Det afgørende, unikke led i kæden

14. juli, 2016 (Leder) – For 48 timer siden ændrede vi alting i hele vores fremgangsmåde på globalt plan – men mange af jer gik glip af det. Tænk! Mind jer selv om, at det ikke nytter at klage over den overhængende fare for et panik-kollaps af verdens økonomiske system ud i et dødbringende kaos. Og at advarsler mod en termonuklear tilintetgørelseskrig i sig selv ikke vil forhindre det i at ske alligevel – lige så lidt, som de blotte advarsler nogen sinde har forhindret krig i fortiden!

Det, Lyndon LaRouche netop har gjort, er at pege på det afgørende, unikke led i kæden, der, hvis I griber fat i DET, og trækker i DET, lige akkurat vil være i stand til at trække Europa væk fra klippekanten – og som, i absolut sidste øjeblik, kan afbøje denne historiske, tankeløse, automatlignende march ud over afgrunden.

Skub dette til side for hellere at overveje det i morgen, og I er færdige! Der vil ikke være noget i morgen – hverken for jer, eller for nogen andre.

Alle disse overvejelser er forklaret i Helga Zepp-LaRouches udtalelse d. 12. juli, »**Deutsche Bank må reddes, for verdensfredens skyld!**«

Men der er mange mennesker, der ikke taget denne udtalelse til hjerte og indledt den omgående kovending, der er påkrævet.

Zepp-LaRouches udtalelse må studeres og genlæses i detaljer. Men for at rekapitulere nogle punkter for vores formål her: Frankrig, Italien og andre europæiske stater er totalt

bankerot; Europa har inden for få dage kurs mod en nedsmeltning, som, under de nuværende omstændigheder, vil føre til krig. Tysklands derivat-tyngede Deutsche Bank kan meget vel blive udløseren af en sådan nedsmeltning, der omfatter hele Europa. Men det er paradoksalt nok Tyskland, der stadig har den potentielle økonomiske produktivitet, der kunne føre Europa tilbage mod sikkerhed. Og, hvis Deutsche Bank blev reddet fra kollaps, og man omgående vendte om og slog ind på den politik, som Alfred Herrhausens kurs stod for, ville DB blive hovedkraften i organiseringen af et sådant tysk opsving.

Lyndon LaRouche har krævet, at regeringen skal forøge Deutsche Banks kapitalgrundlag, der skal ledsages af en omgående ændring af bankens politik tilbage til den politik i Hamiltons tradition, som Alfred Herrhausen førte. Samtidigt må der udpeges en ledelseskomité, der kan finkæmme og reorganisere bankens aktiver.

I løbet af de seneste to dage er mange af vore venner eksploderet i raseri over dette livreddende forslag fra Lyndon og Helga LaRouche og har spruttet, at de store banker er vore fjender, og at vi er modstandere af bailouts. Men, som Diane Sare fra LaRouche PAC Komité for Politisk Strategi påpegede i går, så er det letkøbt blot at aflire en liste af korrekte »holdninger«. Men hvad får man ud af det, andet end et pas til et Trotskistisk Paradis? Langt sværere [er det] at forstå og gribe den ene, sidste chance, som historien tilbyder, og som vi nu må gøre.

De, der myrdede Herrhausen, skabte en fortsat grusomhed, der ikke er sluttet den dag i dag; de, der gjorde det, må fjernes, ellers er der ingen løsning. Før eller siden vil noget, man har undladt at gøre, komme tilbage og ramme én.

Foto: USA's første finansminister Alexander Hamilton foran USA's Finansministerium i Washington, D.C.

***Helga Zepp-LaRouche vil være
hovedgæst***

***ved LaRouchePAC
Internationale Fredags-
webcast.***

***Vi udlægger video samt et
engelsk udskrift lørdag
morgen.***

Bliv på kanalen!

Nødaktion over for Deutsche

Bank eneste måde at redde Europa og verden

14. juli 2016 (*Leder*) – Selv, mens tåber som Angela Merkel og Wolfgang Schäuble holder fast ved, at både de italienske banker og Tysklands største bank, Deutsche Bank, ikke er i alvorlige vanskeligheder, udvider cheføkonom for Deutsche Bank, David Folkerts-Landau, sin tidligere advarsel om, at hele EU-banksystemet er på randen af kollaps. Han lagde i vid udstrækning skylden for dette på den Europæiske Centralbanks præsident Mario Draghis *Quantitative Easing*, QE (kvantitative lempelser; 'pengetrykning') – med ubegrænset opkøb af skrantende obligationer – og med nedsættelsen af rentesatserne til negative værdier. »Europa er alvorligt syg«, sagde han i et interview med *Die Welt* og tilføjede, at en hurtig kur krævedes og i særdeleshed forholdsregler, der atter giver gnisten til økonomisk vækst, for uden vækst kan bankkrisen ikke overvindes.

Folkerts-Landau sagde, at levestandarden i hele Europa er alvorligt truet, og at dette er en væsentlig årsag til den hastige vækst af anti-EU-følelser i hele Europa.

Lyndon LaRouche har direkte intervenseret i denne krise og påpeget den faktiske årsag til denne krise, der udspiller sig – nemlig, det politiske mord i 1989 på formand for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, som LaRouche identificerede som den sidste tyske bankier, der forstod bankernes nødvendige rolle i skabelse af kredit til realøkonomien. Siden dette mord er Deutsche Bank, og tysk bankvirksomhed generelt, blevet overtaget af briterne, både rent bogstaveligt i den betydning, at briterne nu ejer Deutsche Bank, og også mht. at skifte over til spekulation snarere end produktiv investering.

Se: Helga Zepp-LaRouche: Deutsche Bank må reddes for verdensfredens skyld!

De fleste transatlantiske nationers økonomier er implicit bankerot, sagde LaRouche i en diskussion onsdag med sin Komite for Politisk Strategi. Men den tyske økonomi har i sig midlerne til at redde de europæiske økonomier, og videre endnu, pga. den historiske tyske helligelse til investeringer i videnskab og teknologi. Skulle Deutsche Bank gå hen og kollapse, advarede han, ville resultatet blive ikke alene et økonomisk sammenbrud i hele Europa, men også krig – global krig.

Alt imens en genkapitalisering af Deutsche Bank derfor haster, så må det ikke blive et spørgsmål om penge *per se*, i sig selv, men derimod en reorganisering af bankens enorme eksponering til stort set værdiløse derivater og dårlige lån, samt en tilbagevenden til produktiv investering sådan, som Herrhausen havde tænkt. Den tyske økonomi kunne dernæst levere den nødvendige margin for at bringe den europæiske økonomi tilbage til skabelsen af reel profit.

Krigsfaren kunne ikke være mere åbenlys end den er i dag. En af Putins toprådgivere, Sergei Karaganov, sagde til *Der Spiegel* i dag, at den udstrakte NATO-deployering af styrker på den russiske grænse, som blev yderligere implementeret ved NATO-topmødet i Warszawa i sidste uge, er en militær provokation, og at, »hvis NATO indleder en overskridelse – imod en atommagt som os selv – vil de blive straffet.«

På samme tid responderede Kinas ambassadør til USA, Cui Tiankai, i tirsdags til de multiple militære trusler mod Kina siden Obamas »omdrejningspunkt Asien« og den amerikanske intervention imod Kinas suverænitet i det Sydkinesiske Hav og sagde: »At sende disse hangarskibe og bombefly er en manifestation af loven, 'magt er ret'. Kina må derfor gøre modstand mod det og afvise det. Dette sker i den sande ånd af international lov. Og hvis det kan ske for os, kan det ske for hvem som helst.«

Der findes ingen delvise forholdsregler, der kan håndtere den

eksistentielle økonomiske og strategiske krise, der nu konfronterer menneskeheden. Der må komme en kreativ løsning, baseret på nye principper, og som hviler på den forståelse, at ethvert menneske har et kreativt potentiale til at bidrage til menneskehedens fælles mål. En afslutning af geopolitik, og af den dyriske filosofi, der lyder »alle mod alle«, mellem individer og mellem nationer, haster, er mulig og nødvendig.

Foto: Den Europæiske Centralbanks bygning.

Helga Zepp-LaRouche: Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld!

Erklæring fra Helga Zepp-LaRouche, forkvinde for det tyske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo), udstedt 12. juli, 2016:

Den overhængende trussel om Deutsche Banks konkurs er bestemt ikke den eneste udløser for en ny systemisk krise i det transatlantiske banksystem, en krise, der ville blive mange gange mere dødbringende end krisen i 2008, men som samtidig tilbyder en enestående mulighed for at forhindre et kollaps ud i kaos.

Bag det SOS-nødsignal, som Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landau har udsendt for at få et EU-program på €150 milliarder til at genkapitalisere bankerne, lurer der en fare, der åbent diskuteres i de internationale finansielle medier, for, at hele det europæiske banksystem *de facto* er insolvent og sidder på et bjerg af dårlige lån til mindst €2 billioner. Deutsche Bank er den internationale bank, der, med udestående

derivatkontrakter for i alt €55 billioner og en gearingsfaktor på 40:1, overgår selv Lehman Brothers på tidspunktet for denne banks kollaps og derfor repræsenterer systemets farligste akilleshæl. Halvdelen af DB's balance på regnskabet, som er styrtdykket 48 % over de seneste 12 måneder og er nede på kun 8 % af sin topværdi, udgøres af niveau 3-derivater, dvs. derivater til et beløb af ca. €800 milliarder uden en egentlig markedsvurdering.

Det kom sikkert som en overraskelse for mange, at Lyndon LaRouche, på grund af de systemiske implikationer af Deutsche Banks truende konkurs, i dag krævede, at banken blev reddet gennem en engangsforøgelse af sit kapitalgrundlag. Hverken den tyske regering med sit BNP på €4 billioner, eller EU, med sit BNP på €18 billioner, ville være i stand til at kontrollere dominoeffekten af en ikke-reglementeret konkurs.

Denne engangskapitalindsprøjtning, forklarede LaRouche, er alene et nødtiltag, der må følges op af en omgående ny-orientering af banken, tilbage til dens tradition, der var fremherskende indtil 1989 under Alfred Herrhausens lederskab. For virkeligt at overvåge en sådan operation, må en ledelseskommité etableres, der kan verificere forpligtelsernes legitimitet og deres implikationer, og som kan afslutte dette arbejde inden for en given tidsramme. Komitéen bør også udfærdige en ny forretningsplan, baseret på Herrhausens filosofi for bankdrift, og som udelukkende er orienteret mod den tyske realøkonomis interesser.

Alfred Herrhausen var Tysklands sidste, egentlig kreative, moralske industrielle bankmand. Han forsvarede blandt andet eftergivelse af udviklingslandenes ubetalelige gæld, så vel som også langfristet kredit-finansiering af veldefinerede udviklingsprojekter. I december 1989 havde han til hensigt i New York at præsentere en polsk industrialiseringsplan, der var i overensstemmelse med de kriterier, som Kreditanstalt für Wiederaufbau (KfW) fastsatte for genopbygningen af Tyskland efter 1945, og som ville have tilbudt et fuldstændig

anderledes perspektiv end Jeffrey Sachs' såkaldte »reformpolitik« eller chokterapi.

Se *LaRouchePAC Feature-videos*:

'[The Lost Chance of 1989](#)' (1989 – Den forspildte chance) og '[The Lost Chance of 1989: The Fall of the Wall](#)'

Herrhausen blev dræbt d. 30. november 1989 af den »Tredje Generation af Røde Armé Fraktion«, hvis faktiske eksistens den dag i dag stadig ikke er bevist. Det skete kun to dage efter, at kansler Helmut Kohl, der regnede Herrhausen blandt sine nærmeste rådgivere, havde præsenteret sit 10-punktsprogram for gradvist at overvinde Tysklands deling [mellem øst og vest]. Terrorangrebets *Cui bono* (hvem har gavn af det, -red.) er fortsat et af de mest skæbnesvangre spørgsmål i Tysklands moderne historie, og et spørgsmål, som det er påtrængende at få afklaret.[1]

Kendsgerningen er, at Herrhausens efterfølgere indførte et fundamentalt paradigmeskifte i bankens filosofi, hvilket bragte Deutsche Bank ind i den vilde verden af profitmaksimering for enhver pris, og også ind i utallige ikke-strafbare og strafbare juridiske forviklinger, som de ansvarlige hidtil ikke er stillet til ansvar for, hovedsageligt på grund af præmisserne for de banker, der er 'for-store-til-at-lade-gå-ned'.

Transformeringen af Deutsche Bank til en global investeringsbank med den højeste eksponering til derivater, kombineret med den samtidige kredit-flaskehals for små og mellemstore tyske virksomheder, er symptomatisk for den dårskab, der har ført til den nuværende katastrofe.

Vi må nu handle med beslutsomhed, men ikke på den måde, som Folkerts-Landau foreslår, det vil sige, ikke med mere af den samme medicin, der blot ville slå patienten ihjel. Selv om Deutsche Bank i løbet af de senere år hovedsageligt har opereret ud fra London og New York, så er DB for vigtig for

den tyske økonomi, og derfor for Tyskland, og ultimativt for hele Europas skæbne. Bankens reorganisering i Alfred Herrhausens ånd er ikke alene nøglen til at overvinde bankkrisen, men også til at afværge den akutte fare for krig.

Mordet på Herrhausen er forblevet ustraffet. Der findes imidlertid »den frygtede magt, der dømmes det, der er skjult for øjet«, hvilket er emnet for Friedrich Schillers digt »Ibykus' Traner«. Erinyerne er begyndt på deres frygtelige dans.[2]

Det påhviler nu alle, der, udover familien, har lidt under det politiske mord på Herrhausen, repræsentanter for den tyske »Mittelstand«, den tyske økonomi og de institutionelle repræsentanter for den tyske befolkning at ære hans eftermæle og gribe den enorme mulighed, der nu gives, for at redde Tyskland.

[1] Læs om Herrhausen her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=3451> og
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=2494>

[2] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3049>

Glass-Steagall: Europa på randen af total finansiel nedsmeltning

12. juli 2016 (Leder) – Europa konfronteres med tre mekanismer, der kunne udløse en nedsmeltning, et sammenbrud, af det transatlantiske finansielle system, og enhver af disse mekanismer kunne detonere, hvad øjeblik, det skal være. Og så er de endda på ingen måde de eneste kilder til det transatlantiske, London/Wall Street-ledede systems kollaps.

For det første er de italienske banker på randen af kollaps. Man har offentligt indrømmet, at de førende italienske banker har for 360 milliarder euro gæld, der er i betalingsstandsning – og uofficielle estimater sætter tallet langt højere. Men, som den italienske premierminister Renzi korrekt har advaret om, så er krisen omkring Deutsche Bank »hundrede gange værre«. DB sidder med aktuelle derivater til \$72,8 billioner og har et bjerg af insolvent gæld. I søndags krævede DB's cheføkonom David Folkerts-Landau en omgående haste-bailout af de europæiske storbanker til 150 milliarder euro – med start i hans egen DB. Iflg. EU-love, der trådte i kraft 1. januar, skal banker først gennemgå en bailin (ekspropriering af visse typer indeståender), før de kan få en bailout (statslig redningspakke), og dette udgør i sig selv en sikker udløser af en systemisk nedsmeltning.

Fra mandag at regne konfronteredes Londons store ejendomsfonde med et stormløb fra investorerne, i kølvandet på Brexit-afstemningen, og udsigten til et umiddelbart forestående sammenbrud af hele den britiske ejendomsboble er meget virkelig. I en klar panik over den accelererende

disintegration vred det regerende Konservative Parti armen om på den ene af de to tilbageværende kandidater til partiformandsposten for at trække sig som kandidat, således, at Theresa May kunne blive installeret som premierminister på onsdag – for at have en regering på plads til at håndtere den fremstormende krise.

Dette umiddelbart forestående, systemiske krak kan ikke adskilles fra den voksende fare for atomkrig i kølvandet på NATO-topmødet for statsoverhoveder i Warszawa i sidste uge.

Det er præcist pga. denne kombinerede fare for et kollaps ud i kaos og en potentiel udslettelseskrig, at Lyndon LaRouche har krævet en engangs-bailout af de tyske banker for at standse blødningen længe nok til at lancere et reelt skifte i politikken, baseret på **hans egne Fire Love** for, hvordan verdensøkonomien skal genoplives gennem kreditter, der er rettet mod at forbedre arbejdskraftens produktive evne, gennem investering i infrastruktur, fremskudt, videnskabelig grænseforskning, der anføres af en massiv udvidelse af rumprogrammet, og lignede tiltag. LaRouche advarede kolleger den 10. juli om, at, hvis Tyskland tager et styrtdyk ud i kaos, er krig umiddelbart overhængende. Tyskland sidder inde med nøglen til en ny europæisk politik over for Rusland, baseret på strategisk og økonomisk samarbejde, og hvis dette forhold spoleres, vil konsekvenserne blive katastrofale.

Tiden er inde til at se den nuværende krises virkelighed i øjnene, krævede LaRouche, og til at handle på basis af denne nødsituation, som krisen kræver det.

Læs: **LaRouches Fire Love til at redde USA** (og verden ...)

SUPPLERENDE MATERIALE:

Italienske banker og Deutsche Bank fører an i den transatlantiske sektors krak

11. juli 2016 – Pressen i den transatlantiske verden er fuld af dækning af krisen i Deutsche Bank og de italienske banker, som understreger betydningen af Lyndon LaRouches intervention, hvor han kræver en engang-bailout af Tyskland for at forhindre kaos i Europa, men baseret på behovet for gennemgribende ændringer i banksystemet for at forcere kreditter ind i realøkonomien og lukke derivativerne og andre spekulative bobler ned.

Russia Today har David Folkerts-Landaus interview med *Welt am Sonntag*, hvor cheføkonomen for Deutsche Bank (DB) krævede en haste-bailout til 150 milliarder euro, og det citerer også udtalelser fra Lorenzo Bini Smaghi, formand for Societe Generale, hvor han advarer om, at den italienske bankkrise kan brede sig til hele EU. DB-aktier er faldet 48 % i løbet af de seneste 12 måneder, Societe Generales aktier er faldet 63 %, og Bloombergs Europa-index over 500 banker og finansielle serviceselskaber er faldet med 33 %, det laveste i syv år. En tidslinje i *Bloomberg*-artiklen har titlen, »Deutsche Banks episke kollaps«, og som gør det ganske klart, at det europæiske banksystem nu står på randen af et umiddelbart krak.

RT har også en nylig, underskrevet kronik af George Soros, hvor han erklærer, at EU's kollaps er blevet »næsten uundgåeligt« siden Brexit-valget.

»Det katastrofale scenario, som mange har frygtet, har materialiseret sig og gør en disintegration af EU praktisk talt uigenkaldelig«, skrev han for Project Syndicate (som han finansierer kraftigt). Han tilføjede, at det finansielle kollaps i UK i kølvandet på Brexit var det værste i tre

årtier. »Det europæiske projekts blotte overlevelse er indsatsen i forhandlingerne om, hvordan Brexit kommer til at forløbe.« RT's dækninger bemærker, at Marine LePen mødtes med den franske præsident Hollande og pressede på for at få en folkeafstemning om en «Frexit», men blev afvist.

Reuters har også en omfattende dækning af Folkerts-Landau-interviewet. Cityam, en online finans-publikation, bemærkede, at italienske banker sidder med insolvent gæld til 360 milliarder euro, og aktier i samtlige italienske storbanker og andre banker i Middelhavsområdet – Unicredit, Banca Monte dei Paschi di Siena, Banco Popolare og Intesa San Paolo (Portugal) – er faldet med 25 % siden Brexit-valget. Michael Hewson fra CMC Markets UK citeredes for at sige, »hvis Italien går ned, vil det tage resten af Europa med sig«.

The Street havde følgende hovedoverskrift tilbage den 5. juli, »Vil Deutsche Bank initiere den næste finansielle krise? Aktier kunne være på vej til nul«. Artiklen nævnte paralleller til Lehman Brothers og viste, at DB er i en langt værre tilstand end Lehman var mod slutningen. IMF advarede om, at det største overløb fra DB vil ramme Frankrig, UK og USA, der »har den største grad af overløb fra omverden, målt ud fra den gennemsnitlige procent af kapitaltab hos andre banksystemer pga. chokket i banksektoren i oprindelseslandet«. En grafisk fremstilling i *Wall Street Journal*, der nævnes af *The Street*, viser bank-til-bank-forbindelserne i Deutsche Bank. DB er belånt med over 40:1, langt værre end Lehmans 31:1 på tidspunktet for dens kollaps; og DB's aktuelle portefølje af derivater udgør \$72,8 billioner, hvilket er 13 % af alle globale, udestående derivater. »Hvis domino-effekten opstår, vil Tyskland, med sit BNP på \$4 billioner eller EU med sit BNP på \$18 billioner ikke være i en position, hvor de kan få kontrol over det.«

New Europe online har hovedoverskriften, »Hvorfor Deutsche Bank er den farligste bank i verden«, og spørger, hvad prisen ville være for den tyske regerings bailout, versus

konsekvenserne af at lade det nedsmelte med systemiske implikationer.

Bloomberg har også advaret om, at Londons ejendomsmarked er ved at krakke, og dette er endnu en konsekvens af Brexit. Standard Life Investments annoncerede, at fra og med i dag, vil de suspendere deres UK Ejendomsfond for at afværge investorer, der kræver deres penge tilbage. Dette udløser allerede smitte, med flere andre store ejendomsinvestorers meddelelse om lignede fastfrysninger af klienternes midler, og med endnu andre, der simpelt hen meddeler, at de trækker sig ud af eksisterende handler om prima ejendomsprojekter i London.

Samlet set er tilstandene i Italien, Deutsche Bank og ejendomsmarkedet i London mere end tilstrækkelige til at eksplodere hele den transatlantiske finansielle sektor. Det er præcis pga. denne allerede igangværende krise, at nødforanstaltninger, nøjagtigt i overensstemmelse med LaRouches krav, omgående må vedtages.

RADIO SCHILLER 12. juli 2016: Lyndon LaRouche har krævet en engangs-bailout af de tyske banker for at redde hele Europa

Med næstformand Michelle Rasmussen

Lyndon LaRouche: »Vi må hjælpe Tyskland, for uden at opretholde et stabilt tysk system, kan vi ikke forhindre krig!«

11. juli 2016 (Leder) – Det transatlantiske finansielle system befinder sig på et punkt, hvor der er umiddelbar fare for et sammenbrud, og det, der er sket blot det seneste døgn, er, at den italienske premierminister Renzi på en fælles pressekonference med den svenske statsminister har erklæret, at, alt imens de italienske banker har store problemer og behøver en bail-out, så er dette af mindre betydning i forhold til de europæiske storbanker, der står over for et massivt sammenbrud af derivater. Han refererede meget specifikt til Deutsche Bank, der har en eksponering til derivater til en værdi af \$75 billioner, og som af alle betegnes som den største enkeltkilde til et nyt systemisk sammenbrud.

Renzi lagde pres på Merkel og især den tyske finansminister Schäuble for at overgive sig og tillade Italien at opgive kravene til bail-in, der har været gældende i Europa siden 1. januar, for at kunne udføre en bailout af Monte dei Paschi og andre italienske banker.

Hvad der siden da faktisk er sket er, at Deutsche Bank offentligt har opfordret til en massiv europæisk bank-bailout, hvor man selvfølgelig begynder med sig selv, og de kræver grundlæggende set en i det mindste midlertidig annullering af reglerne for bail-in. Dette er en erklæring fra Deutsche Banks

cheføkonom David Folkerts-Landau i *Welt am Sonntag* i søndags. Han siger, at banken har brug for en bail-out på EU150 milliarder for at genkapitalisere, og at det må gøres uden at ekspropriere obligationsindehaverne og indskyderne.

Som respons på disse dramatiske udviklinger udsendte den amerikanske, politiske økonom Lyndon LaRouche et dramatisk krav om handling:

»Det, som vi præcist må gøre, er at støtte en midlertidig reorganisering af disse bankers økonomi, og dette må vi sikre for at *standse blødningen*. Med andre ord, så er pointen den at stoppe blødningen, og integrere og introducere vilkår, der vil gøre det muligt for os at opretholde en sådan operation.«

»Man må med andre ord skabe, for hele den tyske økonomi er en afgørende faktor. Det er noget rod. Vi ved alle, at det er noget rod. Det har været noget rod; det blev til noget rod ... Schäuble og så videre har gjort det til noget rod! Det ved vi. Men vi vil ikke lukke den tyske økonomi ned på baggrund af det faktum, at vi har en flok skurke, eller mistænkte skurke, der sidder i visse stillinger. Det, vi vil gøre, er, at vi vil løse det her; vi fixer det, og vi bakker det op, for en enkelt gangs skyld.«

»Ryd op i det hele, og etabler et program, der vil sikre, at Tysklands banksystem fungerer. Når det først er gjort, kan man arbejde videre derfra!«

En sådan engangs-manøvre vil nødvendigvis involvere en annullering af disse \$75 billioner i derivater og så at gå over til en bankopdeling og den slags ting, der ville gøre kredit til realøkonomien mulig.

LaRouche uddybede: »Man er nødt til at kvalificere det yderligere og sige, at vi gør det som en engangs-operation, for at redde økonomien. Og det er det.«

»Dette er en redning af økonomien, og til trods for alle de

fejl, der er begået, vil vi gøre det for en enkelt gangs skyld, fordi vi vil prøve at redde Tysklands økonomi. Og det er, hvad der står på spil. Og Schäuble er ikke nogen nyttig person, heller ikke Merkel.«

»Vi må hjælpe Tyskland, for uden opretholdelse af et stabilt tysk system, kan vi ikke forhindre krig!«

»Det, vi behøver, er et program, der udsteder kredit til den tyske økonomi, en éngangskredit til tysk økonomi. Og man må præsentere det på den måde, og fremstille det for folk på den måde, for at give dem *tiltro* til det, de gør, og sige til dem, at de ikke skal gentage, hvad de gjorde tidligere. Det er pointen.«

»Man må sige til den tyske økonomi, 'Hør, I har begået fejl, alvorlige fejl. Nu vil vi redde jer, men I må selv adlyde; I må gå i gang med jobbet og gøre, hvad I må gøre, og forsøg ikke at snyde mere'.«

»Jeg siger, at Tyskland er et nødstilfælde. Vi må organisere det her sådan, så Tyskland kan komme ud af dette problem. Og antage, at organisationerne i tysk økonomi vil operere på en sådan måde, at slaget vindes.«

»Og Schäuble er jo egentlig ikke på højde med mit niveau på det område ... Men fokusér essentielt på de betingelser, der må tilvejebringes, og som gør dette her muligt. I må have et system, der vil sikre den tyske økonomi, den finansielle økonomi, og det må I gøre; og I må få det til at fungere. Hvis ikke, vil I få kaos.«

LaRouche refererede til 1989-perioden, da Berlinmuren faldt og Tyskland gik i retning af en genforening, og regeringen Helmut Kohl søgte at genoplive de økonomiske og politiske bånd til Østeuropa og det, der snart skulle blive til Rusland efter Sovjetunionen.

»På den tid havde vi tilfældet med en stor leder i den tyske

økonomi, der blev myrdet af franskmændene – præsidenten for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen. Vi ønsker ikke et nyt Herrhausen-overgreb. Lad tyskerne være frie, og send de andre ud på græs. For det var, hvad der skete. For man havde et tidspunkt her, hvor man havde en ledende person i det ledende embede i tysk politik, og man *lukkede det ned*, og man fik tingene til at gå i en anden retning, og man ødelagde den indledende fase til den tyske økonomi!«

»Så vi må sige til nogle af folkene i dette område, at de begik en stor fejltagelse, og at de bør være en smule mere generøse i deres håndtering af denne ting.«

**Verden efter den britiske
Chilcot-rapport om Irak-
krigen;
samt foredrag om Albert
Einstein og kreativitetens
nødvendighed,
v/ Phil Rubinstein,
LaRouchePAC, USA.**

Video og lyd; uddrag på dansk

Video 2. del:

Lyd:

Følgende er et dansk uddrag, let redigeret, af den første del af indlægget:

Phil Rubinstein, (en leder af LaRouchePAC i USA): Det, jeg vil forsøge at gøre, er, at jeg vil begynde med lidt politisk baggrund; men i dag drejer det sig ikke om at give en briefing, og så fortsætte med et emne. Der er et par ting, som Lyndon og Helga LaRouche har talt om i de seneste år, og faktisk i løbet af de seneste par uger; og der er to ting, som jeg vil komme ind på. Det første er, at Helga, under denne nylige konference i Berlin, har udsendt en appel om en dialog mellem civilisationer; men hvad der er vigtigere, så har Helga understreget den pointe, at vi må have et skifte i kulturen, den globale kultur. En del af at få ændret den globale kultur er at få en relation imellem de eksisterende nationer, der bedst kan bygges på hver enkelte civilisations højdepunkter – den renæssance, der har fundet sted i de forskellige civilisationer, f.eks. den storslåede renæssance i Kina, Tongdynastiet og andre perioder; Konfucius. I Indien var der Gupta-perioden med store udviklinger inden for klassisk kunst og videnskab, og naturligvis også den græske renæssance, den italienske renæssance, og mange tilfælde, som vi ikke ved ret meget om. Men, at bringe disse sammen, og det var især det, der fandt sted ved koncerten lørdag aften – jeg kan kun opfordre folk til at gå til websiden og se det, hvis man ikke selv var til stede. Og dette er, hvad Helga har stillet krav om som en politisk nødvendighed i dag, nu. Intet mindre kan gøre det. Politik har ændret sig over de seneste 10, 20, 30 eller 40 år, for man kan sige, at, for fyrre år siden var behovet for en sådan total forandring i det kulturelle syn ikke så påkrævet, og vi ville måske have kunnet gennemføre et

par reformer, der kunne have fået os igennem krisen. Det er ikke længere tilfældet. I dag står vi, 25 år efter Sovjetunionens fald. Og på det tidspunkt sagde LaRouchebevægelsen og Schiller Instituttet, at dette ikke betød Vestens sejr over Østen, men at det vestlige system sådan, som det var i færd med at udvikle sig på det tidspunkt, også gik sit sammenbrud i møde. Og dét, som Helga og Lyn sagde på det tidspunkt, var, at den eneste måde at undgå dette på, var at åbne op for den fulde udvikling af den eurasiske landmasse. Så langt tilbage går vores fremgangsmåde, med den Eurasiske Landbro, mindst tilbage til 1989-90. I modsat fald ville der komme et sammenbrud i den globale kultur. Hvis vi forsøgte at udbrede den eksisterende London/Wall Street-akse, det såkaldte Washington-konsensus efter ordre fra Storbritannien; fra selve Monarkiet, og det vil jeg gerne understrege, for folk mener, at det er absurd, selv i Europa, selv i USA, mener folk, at det er absurd. Men det er i realiteten dér, vi står. Lyndon LaRouche er kommet med et specifikt udtryk for dette, som går ud på, at spørgsmålet her først og fremmest drejer sig om kreativitet. Spørgsmålet for de fleste af os er: Hvad betyder dette? Hvad er kreativitet? Og Lyn(don) siger, at det er kreativitet i sig selv. Det er simpelt hen kreativitet, og hvis vi forstår det som et faktisk princip om menneskelig udvikling og vores forhold til universet som helhed. Her på det seneste har Lyndon sagt, tænk som Einstein. Og det morsomme er, at for år tilbage – jeg hader at lyde gammel, men det er jeg, ikke så gammel endda, men det skrider frem; måske er jeg den ældste person i lokalet? – Nå, men for mange år siden havde vi et blad, der hed The Campaigner, som var vores teoretiske magasin, tilbage i slutningen af '70'erne, og vi havde et nummer, der hed: Tænk som Beethoven! Jeg vil gerne fastslå den pointe, at der ikke er den store forskel. For, et af de afgørende punkter i at tænke som Einstein er klassisk musik. Det kommer jeg tilbage til, når jeg kommer til Einstein, men blot for nu at give jer en smagsprøve på, hvad det er, Lyn talte om. For det drejer sig ikke bare om, at Einstein var et videnskabeligt geni, og

det var han – vi kommer ikke på den særlige relativitetsteori, men jeg vil komme ind på nogle af de kontroversielle elementer af det – men han var, i hele sin personlighed, som person, et geni. Han havde den rigtige opfattelse af stort set alle spørgsmål, som han blev involveret i, inkl. nogle kontroversielle videnskabelige spørgsmål, hvor mange mennesker mente, at han havde uret. Og jeg taler ikke om de specifikke resultater, men om hans tilgang, fremgangsmåde, selv nu her 100 år efter, eller omkring 60 år efter hans død, er man nødsaget til at komme tilbage til at diskutere nogle af hans ideer. Videnskaben udvikler sig selvfølgelig. Som folk måske ved, og det er blot en del af det, f.eks. men videnskabsfolk er nu, efter at have rakket ned på ideen, gået tilbage til begrebet om en helhedsanskuelse af videnskab. Dette må gå langt videre end det, de tænkte, og selv det, Einstein vidste, og Lyn har været en ledende person. For, en del af problemet er denne adskillelse af forskellige discipliner ikke alene er en adskillelse fra videnskab, men også en adskillelse inden for de forskellige videnskaber: fysik, biologi osv. Og de er i virkeligheden slet ikke adskilte. Det er ikke blot det, at de ikke udgør adskilte områder, men at det er en fejl at tænke på dem adskilt fra hinanden. De kan ikke eksistere adskilte. En af de ting, jeg gerne vil understrege, er, at, for virkelig at kunne opnå det, som Lyn og Einstein taler om, må vi anskue fysik fra et helt andet synspunkt; ud fra et synspunkt om, ikke alene biologi, men om livet; ting, der ikke er entropiske, men, hvad der er endnu vigtigere, selve det menneskelige intellekt. Det er altså ikke hjerne, som de fleste mennesker ... jeg så en af disse videnskabsvideoer, og de havde et afsnit om Einstein; Einstein og hans videnskab, Einstein og hans et eller andet; og så Einstein og hans hjerne. Der var en journalist, der stillede spørgsmål til topvidenskabsfolk, hvilket ikke gør det bedre, og hun var fikseret på hjernen! Det var en fyr, der studerede Einsteins (fysiske) hjerne fra noget skørt materiale, og hun blev ved med at komme tilbage til, hvor stor var hans hjerne, og hvor mange hjernevindinger var der, det var sindssygt! Så vi taler

altså ikke om hjerne, men om det menneskelige intellekt. (Se også LPAC-videoen: *The Extraordinary genius of Albert Einstein*, med indledning af Phil Rubinstein, -red.)

Til dels, for at komme derhen, hvorfor taler Lyn og Helga om det på denne måde, at man må have en tilgang ud fra synspunktet om intellektet. På én måde siger man, at intellektet er adskilt fra det fysiske univers, på en anden måde siger man, at intellektet blot er en sen opdagelse, i det mindste her på planeten Jord; vi ved ikke, om der intellekt andetsteds i universet. Så hvorfor begynde dér? Faktisk er det sådan, at det menneskelige intellekt er det, som universet har frembragt. Vi kan bevise en vis relation til dette univers, hvilket er, hvad Einstein arbejdede ud fra. Men hvorfor må vi tage dette udgangspunkt? Vil de fleste mennesker sige. Er det ikke lidt meget; I har måske ret, det kunne muligvis være interessant at tale om dette. Men lad os nu ... som Lyn ynder at sige: Lad os nu være lidt praktiske. Hvad kan vi (rent praktisk) gøre? Kan vi ikke applikere en anden tilgang? Lige nu; lad os få et bedre system i Europa; lad os håndtere euro-spørgsmålet. Lad os forbedre vores relation med Rusland, lad os få en dialog med Rusland. Det er en god ting. Briterne forlod (EU); lad os se, hvad vi kan gøre med det, der er tilbage; vi må på en eller anden måde holde sammen på Europa. Lad os være praktiske! OK, vi må tage os af spørgsmålet om kineserne. Vi må konkurrere med dem, for det handler altid om konkurrence. En nation imod den anden, det er altid geopolitik, det er altid et nulsums-spil; lad os være praktiske.

Det problem, vi står overfor, er, at tingene nu er kommet til det punkt, hvor der ikke er nogen praktiske skridt, der kan tages, *undtagen en form for revolution*. Jeg taler ikke om at kaste med brosten og mursten. Hvis vi ikke gør det rigtige, vil jeg gerne understrege, at det kan komme så vidt nogle steder. Hvis vi ser på Mellemosten, dér har vi en forfærdelig situation. Men en revolution i kulturen. Den slags ting, der

må udtænkes, f.eks. har vi med musikken, vi har opført koncerten i Berlin, men mere generelt, så bruger vi udviklingen af musikalske kor til at mobilisere folk. Jeg er sikker på, man har noget lignende i Europa; i USA er der mange unge mennesker, der mener, at Rapp-musik er kreativt. De siger ikke bare, at de kan lide det – det siger nogen måske – men det virkelige argument er, at det er kreativt. Det er poesi. Det er virkeligt. Det er gaden. Det er mit liv. De er måden, hvorpå jeg udtrykker mig. Og kendsgerningen er, at, på dette tidspunkt, så, hvis man ikke erkender, at det ødelægger deres intellekt, så kan man ikke organisere det. Men mindre, man i det mindste engagerer sig i denne debat, engagerer sig i ... min hustru er dansk, og Danmark er et vidunderligt land, folk er lykkelige, men jeg har set ungdommen. Og de ligner alt for meget det, vi amerikanere kalder 'Goths', gotere, skinheads osv., med tatoveringer, med alternativ påklædning med kranier og skeletter og 14 nåle igennem næsen, osv. Hvis man har en ungdom, for hvem hæslighed er et højdepunkt af deres kultur, noget, man forsøger at opnå, så har man en ungdom, der har mistet enhver fornemmelse af formål i verden. Mistet enhver fornemmelse af, hvad det vil sige at være menneske. For, at være menneske er ikke hæslighed. Og dette er et virkeligt problem, hvor man ser forskellighederne i kulturer. Især Kina har ungdommen tendens til at være optimistiske. De overtager sikkert nok noget af den vesterlandske kultur, det gør de, og det er et problem. Men bortset fra det, så har de en fornemmelse af, at det at være menneske har en egenskab af skønhed, af udvikling, en egenskab af fremskridt og opdagelse og spænding. Det ser man ikke hos ret mange unge i Vesten i dag, generelt, selv om der nok skal være nogen.

Se på, hvad der foregår lige nu. Vi har et sammenbrud af det vestlige finansielle system. Deutsche Bank – 50, 70 billioner i derivater – de siger selvfølgelig, at det vil udligne sig, men det er ikke sandt, sådan sker et krak ikke. De sidder ikke der og udligner det hele, og så bliver det til nul, og sluttelig med 50 billioner i derivater, udveksler man en

dollar frem og tilbage, og så er det hele løst. Siden hvornår har det fungeret sådan? Det er deres argument. Men det fungerer ikke sådan. 50 billioner i Deutsche Bank – der i virkeligheden ikke er en tysk bank, den har grundlæggende set base i New York osv., men altså, hvad er Tysklands totale BNP? Der er på omkring 3 billioner, sådan noget. Det totale BNP i EU er 18 billioner dollars. Så vi taler altså om mellem 3 til 4 gange det totale BNP. Deutsche Bank er bankerot. I USA har vi ikke råd til noget, undtagen bankerne. Jeg har netop set en rapport fra New Jersey, med 8 millioner indbyggere, den tættest eller næst-tættest befolkede delstat, lidt mere som i Europa mht. befolkningstæthed, der ikke ligner noget andet sted i USA. Der har de en idiot som guvernør, der stillede på som præsidentkandidat, og de har netop erklæret, at de vil standse al reparation og vedligeholdelse af veje og motorveje, for budgettet blev ikke vedtaget. Så han prøver at presse folk. I USA har vi, for første gang i vores historie, en stigning i antal dødsfald i aldersgruppen 25 – 54. Med andre ord, så er antallet af dødsfald pr. 1000 mennesker, eller pr. 100.000 mennesker, er i denne aldersgruppe steget under Bush- og Obamapræsidentskaberne. Undersøgelsen spændte over perioden 1999 til 2012/14. Selvmordsraterne er steget. Men den virkelige historie om sundhedsvæsenet i USA, det er forvirrende, jo, vi har da en 5 – 10 hospitaler i USA, der er hospitaler i verdensklasse. Det er ikke sådan, at vi ikke har disse ting. Men, de bliver ikke brugt, med mindre man tilhører de højere samfundslag, eller udvælges til at deltage i et eksperiment; men bortset fra det, så er bundlinjen lige nu, at, hvis du er over 65, må vi lige overveje, om det kan betale sig at tage os af dig. Så de sætter altså indbetalingen for lægebehandling op, osv.

Hvad ser vi? EU falder fra hinanden. Hvad er signalerne? Vi ved ikke helt, hvad det er, der foregår i Storbritannien. Vi forsøger at finde ud af det. Men vi ved, at Europa var chokeret over den idé, at briterne stemte for at forlade EU. Det her har en særlig drejning. Den idé, som briterne har

spillet, og som giver én en idé om deres rolle, er, at de godt kan lide altid at sætte visse ting op på en sådan måde, der giver kontrol; men de bliver aldrig rigtigt selv en del af det, de sætter op. De holder sig altid lidt udenfor. Churchill er et godt eksempel. Churchill gjorde det meget klart, at de ikke ville opgive Imperiet. Det er grunden til, at de kæmpede mod nazisterne; det gjorde de ikke, fordi de ønskede at redde jøderne, glem det. De kæmpede mod nazisterne – efter at de først havde installeret nazisterne – fordi de ikke ville miste en del af deres imperium, og de indså, at det var den vej, det gik. Men ikke desto mindre var deres exit af EU en faktor, der var noget af en overraskelse, især uden for Storbritannien ... igen, hvad det britiske etablissement tænkte, og jeg vil tro, at der var splittelser selv i det britiske etablissement, og det er sandsynligvis grunden til, at det var så tæt løb. Men en overraskelse, de er ude, og den Europæiske Union er død. Der vil fremover ikke findes noget EU. Disse fyre, Juncker og Schultz, der siger, at vi får et nyt Europa, et stærkere Europa, et kerne-Europa, det grundlæggende Europa – glem det. Europa (EU) er fuldstændigt røget. Til dels, fordi hele banksystemet er røget.

Nu har man Chilcot-rapporten. Jeg mener, at dette også vil vise sig at være betydningsfuldt. Tony Blair udgjorde modellen for det seneste amerikanske præsidentskab. Som det fremgår af selve Chilcot-rapporten, så var han bonkammerat med George W. Bush, og den idé, at det skulle have været George Bush, der kommanderede rundt med Tony Blair, er mere end absurd. Som vi plejede at sige, så var George W. Bush ikke i stand til at holde fast i en idé på vej fra den ene ende af lokalet til den anden. Dette var Tony Blairs krig. Dette var briternes imperie-krig. Det var USA under Bush. Obama har ambitioner; han vil gerne være mere ligesom Blair. Han vil ikke indrømme, at han ikke ved, hvad han foretager sig, han er alt for narcissistisk, han modellerer sig efter Blair i mange henseender. Dette er det nye Labourparti, husker man måske. Hvad det havde med arbejde (labour) at gøre, aner jeg ikke.

Det var så nyt, at de slet ikke behøvede at arbejde!

Chilcot-rapporten gør dette klart. Vi vidste dette; vi sagde dette. Der var andre, der også sagde det. Men den kendsgerning, at dette nu kommer ud få dage efter Brexit, som en rapport – og jeg så faktisk Blair, der forsøgte at undskylde, og han var noget rystet. Så vi har altså enden på EU; vi har de kollapsende banker, og dette har naturligvis udløst en virkning, hvor Carney, som er chef for Bank of England ... og nu har vi bare penge, som de pumper ud, så meget, som de kan. I USA kalder vi det 'helikopter-penge'. Der findes ikke engang en mekanisme længere, hvor f.eks. centralbankerne opkøber obligationer ... det gider vi ikke længere, det virker ikke mere, for det giver centralbankerne for meget gæld. Nu siger man bare, kom, vi giver dig penge, hvis du bliver hjemme, kaster vi penge ned over dit hus!

Systemet er totalt færdigt. Og dette finder selvfølgelig sted på et tidspunkt, hvor der er en ny bølge af terrorisme, med Bagdad, Bangladesh og netop i dag har der været en bombe i Taiwan på metroen, hvor 21 mennesker kom til skade. De har ikke erklæret det for en terrorhandling, så jeg ved ikke, hvad det drejede sig om. Men Bagdad, 250 døde, premierministeren har indrømmet, og er under ekstremt pres, og hvad er det, Chilcot-rapporten bekræfter? At alt dette er en konsekvens af især Irakkrigen i 2003. En afgørende faktor for at forstå Blair, mener jeg, og nogle af jer husker måske dette; denne britiske skuespillerinde, Helen Mirren, spillede Dronning Elizabeth II og vandt en Oscar; og selv i filmen – og dette er sandt – så er den person, der redder den britiske kongefamilie fra vanære efter Dianas død, hendes mord, Tony Blair. Han var deres mand; det var ham, der fortalte dem, hvad de skulle gøre, hvad de skulle sige, hvordan de skulle håndtere pressen. De vil måske ofre Tony Blair, og uanset, hvad historien er, så er det ikke let blot at feje ham til side som endnu blot en politiker, vi bare skaffer os af med. Dette er fyren der var gesandt for kvartetten til Mellemøsten.

Jeg vil også gerne sige, og dette er meget vigtigt, at, siden mordet på Gaddafi, og i stigende grad siden Ukraine, har der været en konfrontation med Rusland, og med Kina til en vis grad. NATO er rykket frem mod øst, det er rykket nærmere og nærmere til Ruslands grænse. Lad mig sige én ting: så snart, jeg personligt, i november 2013 hørte, at der var et initiativ for at tage Ukraine ud af den Eurasiske Økonomiske Union og ind i den Europæiske Union, og der var nogle demonstrationer – så vidste jeg, at det var dårligt. For Ukraine repræsenterer noget, som er hjertet af Rusland på dette tidspunkt, ikke, fordi det er Rusland, men man må indse, at Anden Verdenskrig for to tredjedele vedkommende blev udkæmpet i det, der nu er Ukraine og dele af Polen; det var her, russerne konfronterede nazisterne. Jo, det kom også til Moskva; men en enorm del af denne kamp blev udkæmpet i Donbass, i Ukraine, i de områder af Ukraine, der efter krigen blev en del af Polen osv.

Man har en situation ligesom den, man har i Polen netop nu, hvor man har et sindssyg hørefløjspræsidentskab og -regering, og de vil begynde at tænke på at tage territorium tilbage og konfrontere Rusland. Det er udelukket, at Rusland ikke vil respondere på dette. Man måtte være sindssyg og totalt ude af kontrol. Russerne mistede 27 millioner mennesker i Anden Verdenskrig. Der er en grund til, at de kalder det den store, patriotiske krig. I USA kalder man det Anden Verdenskrig, hvis man kan tælle. Der er ting i USA, der går bedre end det; men blandt de yngre generationer? Man vil få vanskeligheder med at finde en person under tyve, der kan fortælle dig, hvilket år, USA gik ind i Anden Verdenskrig. Jeg tør ikke vædde på, hvilken procentdel, der ville svare rigtigt. Og en af de meget vigtige ting, der har udviklet sig – der er to ting, der gør dette anderledes end blot at være et dystert billede, og det er kineserne. Kineserne repræsenterer nu en økonomisk og politisk fremtid. Og det er ikke blot – de har gjort bemærkelsesværdige ting. 600.000 – 1 million mennesker er blevet løftet ud af fattigdom. Ti tusinder af mil med højhastigheds-jernbaner og andre former for jernbaner, hvor de

nu er ved at bevæge sig ind i det indre af landet. De startede Ét bælte, én vej-politikken, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. Deres anskuelse er det, som Xi Jinping kalder win-win-politik; ikke nulsumsspil, ikke geopolitik, men et samarbejde om udvikling af især udviklingslandene. Og det er meget inspirerende for folk, der ser, at, min Gud, de mener det. De spiller ikke bare et spil. Afrikanerne, for det meste. Og jeg siger ikke, at der ikke er problemer, men man har jo en eller anden journalist fra *Washington Post* eller *The Economist*, der rejser ud og siger, føler I ikke, at kineserne kommer og voldtager jer? Og afrikanerne siger 'nej'. De bygger noget. Lad mig give et eksempel. Etiopien. Vi havde en etiopier, der talte ved konferencen (i Berlin), og Etiopien er et meget interessant sted, det er det næststørste land i Afrika, der er omkring 90-95 millioner mennesker. Der var tilsyneladende et tilfælde, hvor en journalist rejste derned og talte med en højtplaceret person i regeringen, og sagde, 'indser I ikke, at I bliver plyndret? Er det ikke det, Kina vil', typisk koloniherre'. Og fyren svarede, 'nej, det mener jeg ikke; vi har ingen råmaterialer'. Jo, de har kaffe, men kaffe er ikke noget særligt i Kina. De bliver ikke udplyndret. Dette er ikke et kolonialistisk foretagende. Så man har altså rent faktisk en modstand, og udvikling, begge dele. Ikke kun det negative. Vi så i Syrien, at der er modstand. Folk vil kæmpe. I Etiopien falder de ikke bare til patten. Man ser dette i Afrika i stigende grad. Man ser det i hele Asien. Der er en modstand, og en løsning.

Og kendsgerningen er den, at Putin har spillet en meget, meget betydningsfuld rolle. En af de ting, jeg mener, har ændret dynamikken således, at man i Vesten får en Brexit fra befolkningen. Man får endda det kaos, vi har i USA – jeg siger ikke, at kaos er godt; kaos kan føre til helvede. Men hvis man ikke har et reelt lederskab, så vil folk respondere. Man kan ikke sige til folk, 'vær ikke kaotiske'. De vil på et vist tidspunkt sige, ad helvede til med det. Tag USA, med levestandarden, der er ved at bryde sammen, kollapsende

infrastruktur; vi er ikke længere den førende nation. Vi kunne stadig væk være en førende nation.

Kina har ført an i udforskning af rummet. Månens bagside, osv. USA plejede at være en førende nation i udforskning af rummet – det er vi ikke mere. Vi har stadig noget, der er blevet tilbage – vi har netop opsendt en satellit for at udforske Jupiter, hvilket er godt – men hvorfor tog det fem år at komme dertil? Fordi vi ikke havde udviklet visse brændstoftyper. Og hvordan bliver satellitten forsynet med energi? Gennem solpaneler. Dette kunne være en endnu mere effektiv mission, hvis vi f.eks. brugte plutonium som brændstof. Men vi gør i det mindste dette. Obama, der så berømt sagde, da han blev spurgt om at tage til Månen, 'Åh, der har vi været!' Det ville jeg ikke engang sige om Grand Canyon, eller om Weis-museet, 'Åh, der har jeg været. Har gjort det.' Under en anden valgbegivenhed var der en, der spurgte ham om fusionsenergi, og han svarede, 'Åh, vi behøver ikke noget af alt det der smarte'. Dette er forskningens fremskudte grænse! Hvis man ikke gør det, hvad gør man så!

Så forskellen i situationen, er, at den måde, som Putin handlede rent strategisk – han har f.eks. været meget åben omkring spørgsmålet om en dialog med Europa, inkl. om Ukraine-situationen. Han tog initiativ i Syrien-situationen, det sandsynligvis mest åbenlyse tilfælde, for ingen forventede, at han ville gå ind i Syrien og rent faktisk åbne for muligheden af at ødelægge ISIS. Hvordan ser USA så lige pludselig ud? Vi er der, og vi støttede ISIS, forstået på den måde, at vi beskyttede dem mod luftangreb ved at blande dem sammen med disse 'moderate' terrorister. Moderate terrorister? 'Det var en mindre smertefuld død'. Det kunne man formentlig sige. De hugger ikke hovedet af én; måske bruger de mindre smertefulde metoder, jeg ved det ikke. De er moderate terrorister! Vi støtter dem, og derfor vil man ikke skyde på en fra ISIS, for de står ved siden af – ikke en civil person – men en moderat terrorist! Civile kan vi dræbe. Droneangreb på et par

hospitaller, der er i orden. Men lad os ikke gøre en moderat terrorist fortræd. Hvis man ikke gør nar af den slags – man er jo vred, man er indfanget af debatten, hvad skal man sige til en 'moderat terrorist'?

(Mere oversættelse følger. Bliv på kanalen!)

Phil, 36 min., fortsat:

Som vi ved ... en af de ting, der skete i går, som jeg ikke har en fuld rapport over, er, at kongresmedlem Walter Jones sammen med et par andre kongresmedlemmer holdt en pressekonference om disse 28 sider, der ikke er blevet offentliggjort, og som peger på saudierne rolle, sammen med briterne, men her i særdeleshed de 28 sider omhandlende saudierne rolle i [terrorangrebet på World Trade Center] 11. september [2001], og som er nært forestående, og som vil blive et punkt, der intensiverer sagen. Men de krævede den omgående offentliggørelse af de 28 sider; og ét af kongresmedlemmerne, Lynch, sagde faktisk, at, hvis dette ikke sker snart, og senest til 11. september, så vil vi oplæse de 28 sider i kongressalen, der således optages i protokollen. Det er et andet univers. Hvorfor sker det? Jeg tror, det er pga. det, kineserne og russerne laver, for det er sådan, verden fungerer. Alle leder efter en årsag nær ved hjemmet, og forsøg for resten ikke at forudsige det amerikanske præsidentvalg. For vi har Trump, der er et 'wild card', en sindssyg mand ... men hvorfor kom han så langt, som han er – fordi folk er vrede. Folk er oprørte over det, de gennemlever. Vi har Sanders, som folk troede, havde et bedre omdømme, men faktisk – han havde stemt for Irakkrigen osv., og han var et falsum et langt stykke hen ad vejen. Så er der Hillary, der virkelig er dårlig, og hun undersøges nu med denne FBI-ting. Verden befinder sig i en utrolig urolig tilstand, især i det, vi kalder det transatlantiske område (vesten). Men der er fremskridt i Asien, i Kina, og der er en nyligt valgt filippinsk præsident, der måske er i færd med at trække sig tilbage fra en konfrontation med Kina. Og USA presser på for

en konfrontation med Kina over det Sydkinesiske Hav.

Det, som Lyn og Helga siger, i det mindste, som jeg forstår det, er, at, i betragtning af en verden, der befinder sig i denne form for uro, så kan man ikke tage det væk. Noget af det, det foregår i USA – jeg kan ikke vurdere det alt sammen – men blot inden for de seneste par dage, med hvad der svarer til disse opstande, er, at vi har haft en ny runde med politiskudepisoder mod sorte mænd i USA, så protesterne er begyndt igen. Men der er en ustabilitet i situationen, der er global og universel. Vi har netop set åbningen af den sekundære Suezkanal, Panamakanalen åbner, kineserne investerer i det – faktisk er et stort flertal i verden i en position nu, hvor, hvis vi gjorde det, de kan sige, 'London er forbi. Vi gennemfører Glass-Steagall, New York [Wall Street] er forbi. Vi går tilbage til FDR med denne sag, og vi gennemfører win-win-politikken'. Men det, vi må gøre for at få dette til at ske, er, at *vi må ændre vores syn på mennesket*. Vi har i det tyvende århundrede været igennem – og det er Lyns pointe, og hvor jeg kommer lidt frem til Einstein – i det tyvende århundrede er det, der i stigende grad er kommet frem, et syn på mennesket, der grundlæggende set kan reduceres til at være et dyr eller en maskine. Vi har måske – altså, folk går i kirke, i moskeen, folk har andre måder at udtrykke det, de har forskellige former for overbevisninger, som de taler om, spirituelle o. lign., men det siger faktisk ikke noget om, hvad arten af den menneskelige natur beviseligt er. I de fleste tilfælde vil det dreje sig om at opgive mennesket i denne verden, og om, hvad man så kan gøre for at redde sig selv. Hvad enten det nu drejer sig om at være en af 'de udvalgte', eller at komme i himlen; hvad historien nu måtte være. Og så har vi det system, som vi rent faktisk lever under, og dette står for mig mere end noget andet som det, som Det britiske Imperium vi sige, og hvorfor Obama er så dårlig. Og vi mener stadig, at Obama bør fjernes fra embedet; det ville være et pragtfuldt spark i – buksebagen – uanset, hvor længe han endnu kan sidde ved magten, fem eller syv måneder.

Det vigtigste element i Det britiske Imperium, mener jeg, og det er noget, jeg i hvert fald til en vis grad har lært af Lyn, er britisk epistemologi (erkendelsesteori; den menneskelige erkendelses natur, betingelser og grænser). Briternes syn på menneskeheden. Det er darwinisme, i den betydning, at, eftersom der er en evolutionær udvikling, så kan vi reducere mennesker til deres biologi, til at være aber, eller til noget, der stammer fra dyreliv. Eller gå længere endnu: at man kan reproducere menneskelig intelligens med en maskine. Der er nu opstået en hel ny runde af denne tænkning i øjeblikket. Denne idé kommer i bølger, at vi kan producere kunstig intelligens, at vi kan skabe maskiner, der tænker som mennesker. Det er rent ud sagt beviseligt, at man ikke kan. Kurt Gödel beviste det. Vi kan måske på en måde kontrollere biologiske former og skabe visse former for levende organismer, men det ville kræve en total ændring inden for videnskab. Det ville kræve, at man forstod princippet om livet; hvad det er, der gør livet levende. Jeg så et af disse causeriprogrammer med videnskabsfolk, hvor de angiveligt, eller faktisk talte om det, de kaldte kvantebiologi, som har nogle interessant punkter, men den store pointe hen imod slutningen var, at en af disse fyre sagde, 'jamen, det virkelige problem her er, at vi ikke ved, hvad livet er'. Men det her handler alt sammen om kvantebiologi. Og vi ved selvfølgelig virkelig ikke, hvad livet er. Hvad er det for et princip, der reflekteres i en levende organisme, og som giver det retning, formål? Som giver det en egenskab af hensigt? Af en drivkraft fremad ('go-orientation'), det, vi kalder teleologi[1]; endelige formål. Det er, hvad vi har med at gøre med livet; livet er under forandring, det er levende; det gør ting, der ikke er tilfældige. Hvad med menneskeligt liv? Og man hører disse diskussioner, og én af disse fyre vil indrømme, 'jamen, hvad er bevidsthed?' Og det er ikke blot bevidsthed, men det, som Lyn kalder kreativitet (evnen til at skabe).

Lad mig træde et skridt tilbage og give jer en idé om, hvad

denne form for begreb om kreativitet er. For det, Lyndon LaRouche siger, er, at kreativitet er nødvendig. Man kan sige en ting om kreativitet: På en vis måde er kreativitet det, som Leibniz ville kalde 'nødvendigt og tilstrækkeligt'. Den definerer, hvad menneskelige væsner er. Det er en bestemmende egenskab, der viser, at vi ikke er som dyrene. Vi tilhører et andet domæne. Vi plejede at referere til dette som 'transfinit', altså med andre ord, at vi lever i et domæne, der er således, at man ikke kan måle noget som helst af, hvad vi gør, ud fra et standpunkt om et forudgående domæne. Man kan ikke måle noget som helst, der er af menneskelig art, ud fra standpunktet om abe-liv. Der er så mange mærkelige ting om alt det her med dyrene; det er simpelt hen vanvittigt. For det første er chimpanser nogle af de mest afskyelige væsner, du nogen sinde har mødt. De er simpelt hen ondsindede. De slår hinanden ihjel, de æder deres afkom, i modsætning til dette billede, som folk engang yndede at udbrede. Jeg synes, det er mærkeligt, at modsætningen til chimpanser er det, de kalder bonobo-aber, en slags chimpanse af en anden art, den er yndefuld, slank, og hvad er så deres store ting? De har konstant forskelligartede former for sex. De er konstant engageret i seksuel aktivitet, og det gør dem så til en bedre version af chimpansen. Så det er altså det valg, man har. Man kan være en chimpanse og gå rundt og dræbe og føre krig og æde egne unger, eller også kan man være en bonobo, der hænger ned fra et træ og er engageret i sex i flæng hele dagen lang. Det er altså ikke det, der skete.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Det interessante; indgangsvinklen til at forstå det, som Lyn siger, er hans fysiske økonomi, fremsat i dens enkleste principper. Og man indser, hvor forskelligt dette er fra den måde, folk tænker på, til trods for, at det faktisk ikke er særlig kompliceret – jeg skriver ingen formler op. Jeg er alligevel ikke skrap nok til matematikken, og matematik er under alle omstændigheder ikke kreativitet. Hvad var det, Lyn

gjorde med den fysiske økonomi? Han gik ud fra det standpunkt, hvad er menneskets forhold, i samfundet, til naturen; hvordan overlever vi? Hvordan reproducerer vi menneskeslægten? Jamen, vi gør noget, der er meget enestående: vi applikerer viden, i form af teknologi, til en evne til, fra naturen, at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der. Selv jæger-samlere – som jægere udgør vi ikke den store mulighed: vi er ikke hurtige, vi har dog en hel del udholdenhed i forhold til andre dyr, så hvis man vil tilbringe sit liv med at jage giraffer i Kalahariørkenen, så er vi nogenlunde udrustet til at gøre det. Men den tankegang, at vi kan overleve som et kødædende dyr, er temmelig langt ude.

Så udviklede vi landbrug. Hvad gjorde vi? Vi tog videnskabelige kundskaber, ikke blot redskaber, men vi lærte visse ting om astronomi – hvem ved, hvor langt tilbage i tiden, der har været astronomi – sandsynligvis mindst et sted mellem 5.000 og 10.000 år. Der er endda fundet hulemalerier, der er 30-40.000, eller endda 50.000 år gamle, hvor der er tegn på kalendere. Men mindst 5 – 10.000 år. Vi anvendte denne videnskab til at ændre vores forhold til naturen. Vi blev i stand til at få ting ud af naturen, der tilsyneladende ikke eksisterede, som f.eks. vores evne til at anvende kobber og tin til at fremstille bronze, til fremstilling af metalredskaber. Og derfra rykkede vi opefter i vores viden om udvikling af metallerne. Det var alt sammen videnskabelige kundskaber, der blev anvendt til teknologi, der forbedrede vores evne – disse ting var der jo ikke bare, man kan ikke finde bronze i et flodleje, og der vokser ikke stål på en bjergside. Hvordan gjorde vi det – var det ved forsøg-og-fejl-metoden? Nej, det, der sker, er, at visse mennesker får en idé, de har en forestilling, men det er en ubøjelig forestilling; de vil finde ud af, hvordan de skal bruge deres tanker om det, der findes, til at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der for sanserne at se, og som i realiteten, i den form, i hvilken vi bruger det, ikke findes. Vi skaber eksistensen af i det mindste tætheden af visse

materialer, osv., gennem skabende videnskabelig nyskabelse.

Hvis vi ikke gjorde det, ville vi ikke overleve. Vi ville ikke klare det, for vi ville løbe tør for ressourcer, ikke, fordi ressourcen ikke er der – det berømte eksempel er, at der i én kubikmeter jord findes praktisk taget ethvert mineral, man kunne ønske sig, men man kan ikke udvinde det, fordi det kræver en enorm mængde energi at udvinde det. Så, i takt med, at ens energi støder mod visse barrierer, må man udvikle ny videnskab, mere videnskabelig viden for at udvikle nye teknologier, der giver os nye ressourcer. Som vi altid har sagt, olie var ikke en ressource i 1400-tallet. Hvis man fandt olie i sin baghave, var det dårligt nyt. Det blev man ikke rig af, det blev man meget fattig af. Og så blev det til rigdom. Hvorfor? Det var ikke land-rigdom. Rigdom ligger ikke i jordbesiddelse.

Hvis man tænker over dette, hvad betyder det så; hvad er det, man i realiteten ønsker at skabe i en økonomi? Flere genstande – det har man til en vis grad brug for. Det, man virkelig har brug for, er flere mennesker. For, i takt med, at disse udviklinger finder sted, så øges uddannelsesniveaue, den forventede levetid, adgang til levestandard, og jeg mener ikke bare en levestandard, hvor man lever godt. Hvis man f.eks. ønsker at skabe børn, der kan, skal vi sige, arbejde i en moderne økonomi, kan man ikke berøve dem adgang til visse af et sådant samfunds produkter. Hvordan begynder et barn at lære om elektricitet, om at kontrollere lys og andre ting? Det lærer, at det har en vis magt over disse genstande. Og magten kommer visse steder fra. Det lærer også at relatere socialt til andre mennesker, fordi det har brug for disse mennesker for at kunne håndtere disse objekter og denne magt. Hvis han eller hun ikke har det, er han berøvet evnen til at forstå den videnskab, teknologi og det samfund, han eller hun lever i. Hvis man producerer fattigdom, er det ikke kun fattigdom, man producerer, men man underminerer udviklingen af selve samfundet og de kreative evner.

For det andet, så er kreativitet det træk, der definerer den menneskelige art. For nu at bruge et filosofisk-teknisk udtryk: Rent ontologisk er det menneskets natur at være kreativt, at vi har evnen til at være kreative. Vi kan udtrykke ideer, der frembringer kreativitet. Ideer, der udvikler andre mennesker. Hvis vi ikke har det, så agerer vi ikke i overensstemmelse med den menneskelige arts natur. Jeg tenderer – jeg er ikke en person, der har en vis baggrund – mod at fastslå den pointe, at dette er nødvendigt. Det er skønhed, hvis man tænker over det, at mennesker – ethvert menneske – har dette, og at det er en moralsk forpligtelse at give børn adgang til dette. Og jo mere videnskabelig udvikling, desto flere børn har man brug for, desto mere kreativitet har man brug for, og desto mere har man brug for at tænke på fremtiden.

De fleste af os – hvis vi ønsker at besvare nogle af de teologiske spørgsmål: Hvad er mit bidrag, hvad er min sjæl, hvad er det, jeg efterlader mig? Man efterlader en fremtid til de fremtidige generationer. Man bidrager til denne fremtid. Ideer, undervisning, udvikling, at redde mennesker. Og ikke alene det, for man må gøre noget, mener jeg, man må ikke alene skabe en fremtid; men man må skabe en fremtid på en sådan måde, at disse mennesker vil have evnen til at skabe en fremtid. Man må på en vis måde se ud over horisonten, længere end til horisonten til ting, som man ikke kan se; men at man har en følelse af, at man må agere på det, man må give de mennesker, der befinder sig på denne horisont, en garanti for, at de vil blive i stand til at se ud over den næste horisont. Og så begynder det i det mindste at nærme sig formålet med samfundet.

Dét er Lys fysiske økonomi; det er i det mindste ét udtryk for det. Vi er af nødvendighed kreative, og med mindre vi får denne idé ud til andre nationer, andre folkeslag, til os selv, vil det ikke lykkes os at gennemføre det, vi må gøre lige nu for at garantere en fremtid. Vi vil stå over for krig. Lyn har

sagt, briterne bluffer, Obama bluffer; vi kan ikke gå op imod russerne på de østlige grænser med 4.000 tropper, eller hvor meget, det er. Men vi leger med ilden. Hvis vi tror, vi kan tyrannisere russerne, kineserne, presse dem, tvinge dem til at indvilge, efter det, vi gjorde mod dem i 1990'erne, er det højst usandsynligt.

Hvad vil det så ske? Jamen, enten provokerer vi russerne til et angreb, hvilket ikke er udelukket, hvis de tror, de selv vil blive angrebet – et atomangreb – eller også, hvis vi bluffer og bluffer, og vores bluff afsløres, ja, så affyrer vi, af ren desperation. Det er ikke bare 'krig ved et uheld', som man skal være bange for, selv om det er en mulighed.

Det er ét aspekt. Det andet aspekt er det, jeg fortalte om USA. Vi befinder os på en nedadgående kurs – jeg vil ikke gå i detaljer. Vi har høje rater af afhængighed af smertemedicin, osv. Vi har en voksende fattigdomsandel i befolkningen. Vi har ikke en infrastruktur, der er under udvikling. Vi har meget lidt videnskab tilbage, og det, der er tilbage – jeg vil fortælle noget, bare for at fortælle en vittighed. Vi plejede at sige, vi skaber raketforskere, og de arbejder på Wall Street! De hyrer nogle af topmatematikerne, videnskabsfolk, raketingeniører osv., de hyrede dem i '80'erne og '90'erne til at udføre disse fantastiske algoritmer for finansverdenen, for en derivat; man skal være et geni for at regne det ud ... jeg bruger ordet bredt. Nu er Wall Street på spanden, så hvor bliver disse fyre hyret? De veluddannede fysikere? De bliver hyret til sportshold! Og hvad bliver de hyret til at gøre? De bliver hyret til at udføre endnu mere sofistikerede dataanalyser og fysiologi af atleten for at få dem til at præstere bedre og bedre og bedre og blive i stand til at vælge dem, der virkelig er de bedste spillere. Dette gælder for sport i USA, jeg kan nævne de sportshold, der har hyret nogle af disse fyre. Sikke et utroligt spild! Det er sandt; det er ikke noget, jeg står og finder på. Vi producerer knap nok tilstrækkeligt med videnskabsfolk, og så udregner de data for

det lokale fodboldhold.

Det, som Lyn taler om, er ægte kreativitet, og det er derfor, han refererer til Einstein. For at komme til pointen – men før jeg kommer til det, vil jeg fastslå en anden pointe, for det er vigtigt for at forstå Einstein. For spørgsmålet er: Hvordan skaber man kreativitet? Det, vi virkelig har behov for at reproducere, er kreative mennesker. Den virkelige værdi i en økonomi er raten af produktion af kreative mennesker, af videnskabelige og kunstneriske genier. Det er det mål, hvormed man måler sig selv. Hvordan gør man det? Man vil sige, at man uddanner folk videnskabeligt – ikke matematisk. De store videnskabsfolk var ikke matematikere, i modsætning til, hvad folk tror. Matematik er destruktiv, medmindre den anvendes som et tillæg til ægte videnskab. For hvad er matematik andet end et sæt af regler, som man må blive indenfor, hvilket betyder, at man ikke kan frembringe noget nyt? Man kan ikke skabe noget.

Hvordan frembringer man så kreativitet? Det er her, klassisk kunst kommer ind ... man kan ikke bare sige til et barn, gå ud og opdag noget! Man må have en idé om, hvordan intellektet må fungere for at gøre en opdagelse. Af hvilken art, den menneskelige natur er. Noget får man fra historien, ved at se på, hvordan opdagelser blev gjort, ved at gentage videnskabelig aktivitet. *Men kernen i det får man fra klassisk kunst.* For, hvad er det, man gør, især inden for musik, men også med poesi og drama; de har hver deres aspekt. Men hvad er det, man gør? Man skaber et vist tilsyneladende paradoks, en tilsyneladende problemstilling, hvor, hvis folk fortsætter med at agere, eller musikeren fortsætter ud ad det spor, han følger, i kompositionen, eller i opførelsen af kompositionen, så vil den bryde sammen, den vil ende med at lyde som støj. Eller også bliver den bare kedelig, for noget af det, der sker, er, at man bare bliver ved med at gentage sig selv. Måske med en let ændring, men hvis man lytter til visse former for musik, som rapp-musik, men selv folkemusik. Et af

problemerne, hvis man kun har folkemusik, den kan være smuk, har måske dejlige melodier, men den har tendens til at være repeterende. Så, hvis man ikke har en fornemmelse for at skabe noget nyt af den kanoniserede musik, så sidder man fast. Og hvad gør klassisk musik? Bortset fra korformen, den sociale form osv., så gør den det, at den af dig kræver, at du skaber noget, der aldrig hidtil er blevet hørt. Eller at man i det mindste opfører den, og i processen med at opføre den, så repeterer man på en vis måde i sit intellekt den oprindelige opdagelse. Hvad havde komponisten i tankerne, og hvad gjorde han eller hun, der ændrede musikkens natur og udtrykte den fundamentale idé om skabelsen af ideer? Musik er på en vis måde en meta-disciplin. Man skaber ideer om, hvordan ideer skabes. Man ser dette i kor, det er derfor, polyfoni er så vigtigt. Det er derfor, det veltempererede klaver var så vigtigt. For det gav grader af frihed i udviklingen af og udtrykket for nye ideer.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Dette er én ting, som Einstein, og især hans generation, men som Einstein vidste. Han var en rimeligt habil violinist. Nogle mennesker siger, at han ikke var særlig god, nogle siger, at han var virkelig god; jeg har ingen anelse. Men iflg. alle overleveringer var han en rimeligt habil violinist. Det, der var vigtigt for ham, var, at musikken var afgørende for hans evne til at tænke. Ikke sådan, at han gav sig til at spille violin, og så følte han sig afslappet, og så fik han en idé. Men det var sådan, at musikken var den måde, han tænkte bedst på. [Max] Planck var lige ved at blive koncertpianist, og det var først ved et givent tidspunkt, han besluttede, det var bedre for ham at blive fysiker. Og i den generation spillede de fleste af dem, Nurdst, de spillede alle, Aronfels, de var ikke alle store videnskabsmænd; men denne kultur med at udvikle ideer, gennemarbejde nye ideer, gøre nye ideer gældende var rodfæstet i klassisk kultur, i Schiller. Einsteins moder var f.eks. en stor læser af Schiller, Heine,

og hans fader var vist også en stor tilhænger af Heine. Det var i heldigste fald den kultur, der blev udviklet. Og det var dette, der gjorde det muligt for sådan en som Einstein at blive en stor tænker. Han var f.eks. ikke nogen stor matematiker; han var ikke en dårlig matematiker, men han var ikke en stor matematiker; han var fysiker. Han havde sine berømte 'gedanken'-eksperimenter: Han skabte i sine tanker visse betragtninger, og han spurgte dem, hvad er løsningen på problemet i disse betragtninger, eller hvad var det, der reflekteredes? Hvad, om jeg kan rejse lige så hurtigt som en lysbølge? Ville universet stoppe? Er det muligt at rejse hurtigere ... Det var ikke løsningen, men det gjorde det muligt for ham at tænke over ting, som han ellers ikke ville have tænkt over. Og sluttelig fik han nogle afgørende ideer, om lysets hastighed var konstant, men mere endnu, det, at love, fysiske love, var universelt gældende. Det er det, relativitetsprincippet ... relativitetsprincippet er det modsatte af det, man tror, det er, og som det ofte fremstilles, var blot ens perspektiv. Nej, hele pointen med Einstein, i betragtning af nogle af tidens problemer, der er af mere teknisk art, om elektromagnetisme, teorien om æteren osv., dukkede der visse problemer op. Og Einstein sagde, vi må have et system, hvor dette systems love gælder for hele universet, for alt! Uanset, hvad den uniforme bevægelse er, uanset, hvad accelerationen var, og uanset raten af forandring, det var generel relativitet. Så det var ikke relativitet, men i virkeligheden, hvad er de universelle principper, som jeg kan sige er sande uanset hvilken bevægelse, der foregår? Og dette var, hvad han anvendte på grundlæggende set alting. Og hans indsats inden for enhedsfeltet var ikke én enkelt ligning, men det var et forsøg på at finde de underliggende, universelle principper, der styrede alle de tilsyneladende spørgsmål i universet. Elektromagnetisme, tyngdekraft, den stærke og svage kraft, og atomkerneniveauet. Og tænk over, hvad der foregår i det 20. århundrede. I det 20. århundrede er der et angreb på denne form for tænkning. Fra Bertrand Russel, til en vis grad fra

Hilbert; og det, der udgjorde en del af angrebet, var, at vi må holde os til matematikken. Lad os aksiomatisere matematikken.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen.)

[1] filosofisk anskuelse, hvor man mener, at det, der sker i verden, har et formål, en hensigt.

Enten skaber menneskeheden et nyt paradigme – eller også er menneskeheden fortabt

6. juli 2016 – På tærsklen til det ildevarslenende NATO-topmøde i Polen d. 8. – 9. juli, der meget vel kunne vise sig at blive snubletråden for global atomkrig, er også hele det transatlantiske finansielle system ved at gå op i sømmene. Sterling-pundet er efter Brexit styrtdykket til det laveste niveau i 30 år; et halvt dusin ejendoms-hedgefonde i London, angiveligt med en samlet 'værdi' på \$20 milliarder, har indstillet handlen for at standse panik-udtræk; og banker i hele Europa – ikke kun i Italien – står umiddelbart over for konkurs og kræver desperat ubegrænset supplerende likviditet for blot at holde sig oven vande.

Bank of England har, sammen med alle de transatlantiske centralbanker, trykket på panikknappen og annoncerer nye

måder, hvorpå de vil pumpe en uendelig strøm af værdiløse midler ind i systemet, alt imens de løsner vilkårene for, hvornår banker kan påtage sig en stadigt større eksponering til derivater – det præcist modsatte af den Glass-Steagall løsning, der er påkrævet.

Lyndon LaRouche langede i dag kraftigt ud efter dette vanvid, som en total »politisk katastrofe, der ikke vil føre til noget, bortset fra den totale bankerot af hele det britiske system.«

Rent politisk er hele den Europæiske Union og dens institutioner ved at smuldre. Etablissermentet aner i bund og grund ikket, hvad de skal stille op og har ingen forbindelse til den virkelighed, som deres egne politikker har udløst, med trussel om atomkrig, uhæmmet satanisk terrorisme og økonomisk nedsmeltning – samt den plagede befolknings voksende had og raseri mod etablermentet. Den samme proces karakteriserer USA under Obama.

Det turde være åbenbart, at videreførelsen af disse politikker i kortere eller længere tid vil føre til en katastrofe for menneskeheden. Enten skaber vi et nyt paradigme for menneskehedens fælles mål, eller også er menneskeheden fortabt, understregede Helga Zepp-LaRouche i dag. Det var det centrale budskab ved vores Schiller Institut- konference i Berlin d. 25. – 26. juni, og det er det udsyn, der må gennemtrænge ethvert aspekt af vores aktivitet, og hver diskussion, som vi har på alle dele af planeten. Der er ingen løsning for nogen enkeltdel, uden en løsning for helheden – enhed går forud for diversitet, hvad enten det passer det Britiske Imperium at acceptere dette universalprincip, eller ej.

Hvis folk som modsætning hertil tænker, at mennesket grundlæggende set er et dyr, der først og fremmest hytter sit eget skind; og hvis de handler – eller undlader at handle – på basis heraf, så står vi over for slutningen på civilisationen.

En ny tænkemåde, et nyt billede af det kreative menneske, et nyt paradigme er den eneste mulighed.

Som Helga Zepp-LaRouche fremstillede spørgsmålet ved en pressekonference i Washington D.C., der blev holdt i dag ved Chongyang Instituttet for Finansielle Studier og det Nationale Institut for Studier af det Sydkinesiske Hav:

»Der er mange internationale militæreksperter, der advarer om, at situationen i dag er mere farlig end på højden af den kolde krig. Endvidere er vi på vej til at opleve endnu et finansielt sammenbrud, værre end i 2008. Jeg mener, at de terrorhandlinger, der især har fundet sted i de seneste to uger i Bangladesh, Tyrkiet, Indonesien og europæiske lande, klart viser, at terrorismen er ude af kontrol. Og rent faktisk befinder den Europæiske Union sig med Brexit i en disintegrations-proces, der er meget dramatisk.

Så mit spørgsmål er: Kan menneskeheden ikke hæve sig til et højere niveau af samarbejde og satse på et nyt paradigme, hvor geopolitik er en saga blot og erstattet af menneskehedens fælles mål? Jeg mener, at verden har hårdt brug for, at USA og Kina arbejder sammen, for jeg mener, at, uden at de to lande tager hinanden i hånden, så står verden i problemer til halsen. Så spørgsmålet er: Kan verden bevæge sig mod et nyt paradigme med fredeligt samarbejde om hele menneskehedens fremtidige opgaver?«

 Foto: Brexit- afstemningen demonstrerer etableringens manglende forbindelse med befolkningen. Vil vi hæve os til et nyt paradigme for hele menneskehedens fremtid, eller forpasse chancen for at gribe dette store øjeblik?

Finansiell panik og krigsråb hen over Europa – Kun et »Skifte på højere niveau« kan give historien en ny retning

5. juni 2016 (Leder) – NATO's chef Jens Stoltenberg gentog, i en tale i Bruxelles på den amerikanske uafhængighedsdag, sit vanvittige krigsråb mod Rusland og pralede med, at NATO har gennemført den største mobilisering af militære styrker siden den Kolde Krig, men fremførte, at dette ikke er nok. »Vi må nu tage de næste skridt«, sagde han og udtalte, at NATO-topmødet i Warszawa i denne uge »yderligere vil forstærke vores militære tilstedeværelse i alliancens østlige del« – dvs. på Ruslands grænse.

Polens forsvarsminister Antoni Macierewicz gik videre og fantaserede over for *Associated Press* om, at NATO's nye militære indsættelser vil udgøre »afslutningen af frygten« i Østeuropa. »Kun en demonstration af, at vi reelt er parat til at forsvare vore grænser, kan effektivt standse Ruslands aggressive planer«, sagde han og tilføjede: »Rusland kan glemme alt om at true Polen, de europæiske lande og andre lande i verden.« Selv, mens NATO deployerer tropper, kampvogne, militærfly, krigsskibe og missilsystemer hele vejen langs Ruslands grænse, beskyldte den forrykte Macierewicz Rusland for at »forøge intensiteten af Ruslands aggression i de seneste dage« og pegede på, at Rusland flytter tropper rundt *inden for sine egne grænser!*

Der er imidlertid voksende tegn på fornuft i Europa, med modstand mod krigspolitikken mod Rusland og Kina, såvel som også mht. den økonomiske ødelæggelse af de europæiske økonomier. General Harold Kujat, den tidligere chef for de tyske væbnede styrker, sagde i et interview i dag, at han fuldt ud støtter den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers fordømmelse af »NATO's sabelraslen« over for Rusland.

Den græske premierminister Alexis Tsipras er på rejse i Kina, hvor han yderligere bestyrker »Silkevejs«-transportforbindelserne mellem Europa og Kina.

Selv Italiens premierminister Matteo Renzi viser modstand og er uvillig til at give efter for EU's krav om, at Italien tvinger en »bail-in« ned over sine truede banker. Det rapporteres, at Renzi kræver ret til at re-kapitalisere bankerne med statslig kapital, snarere end at lukke dem ned, eller stjæle indskydernes og obligationsholdernes penge gennem en bail-in, for at betale dem, der har dyrket hasardspil med derivat-værdipapirer.

Lyndon LaRouche svarede i dag, at disse og andre lignende skridt er korrekte og nødvendige, men ikke tilstrækkelige. Ingen af dem vil fungere, sagde han, medmindre et »skifte på et højere niveau« bliver gennemført fra oven af. Enhver enkeltstående indsats for at standse den finansielle panik, der nu fejer hen over Europa, og snart også USA, eller for at standse den gale dræber Obamas virke for krig, vil være utilstrækkelig uden et sådant »skifte på et højere niveau« til et nyt paradigme. Dette skifte må være baseret på en Glass/Steagall-bankreorganisering for at lukke de banker, der er 'for store til at lade gå ned', og for at genetablere produktiv kredit, samarbejde med Kinas Nye Silkevejsproces og Vladimir Putins »Projekt Storeurasien«, og, hvad der er særdeles vigtigt, en mobilisering af vore borgere – i særdeleshed ungdommen – til skønhed, gennem en genoplivning af klassisk musik og kultur.

LaRouche har advaret om, at NATO's krigsmobilisering er bluff – om end en meget farlig bluff. I dag gentog den russiske analytiker Dmitry Yevstafiev LaRouches advarsel i en artikel i Izvestia. Yevstafiev anfører, at de massive NATO-øvelser på Ruslands grænser faktisk er en »dækoperation« for et førsteangreb med strategiske styrker. At tro, at Rusland vil tillade den form for systematisk oprustning på sine grænser, i lighed med, hvad Hitler gjorde før sin Operation Barbarossa-invasion af Sovjetunionen, ville være det samme som at anse Ruslands ledere for at være imbecile. Kendsgerningen er den, tilføjede han, at NATO ikke længere har evnen til at understøtte sådan en konventionel krig og dækker over gabet med propaganda. Men dette »fremprovokerer en tiltagende efterspørgsel« af krig. Lige som Japan ved Pearl Harbor kan en sådan svag stat tænkes at ville angribe først og »håbe på at opnå en fordel«, afsluttede han.

En vækkelse af menneskehedens kreative gnist, der i de vestlige lande er blevet slået ned af de evindelige krige, økonomiske kriser og den kulturelle degenerering, er den nødvendige forudsætning for at standse denne fare og få menneskeheden til at gå videre til det nye paradigme, der nu er i færd med at blive skabt fra Kina, Rusland og Indien, som repræsenterer flertallet af den menneskelige race og det moralske lederskab i verden.

Foto: Den amerikanske udenrigsminister John Kerry, viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender Victoria Nuland sidder sammen med NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg og deres modparter i NATO's hovedkvarter, 27. juni 2016 [flickr/statephotos]

**RADIO SCHILLER den 4. juli
2016:**

**Lad os fejre den 4. juli med
at gøre oprør imod Det
nuværende britiske Imperium**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd: